

STŮL

*Bez ubrusu měkké desky s letorosty,
do kterých nehtem tajně ryl jsem jako kudla;
místo hostin na něm spíše skromné posty
a mamiččina láska časem nevybledlá.*

*Potom přišel Ježíšek a ubrus prostřel
přes letorosty. Stromeček v nich zakořenil!
Jak by Štědrý večer zlatem svým jej potřel,
na chvíli naši malou kuchyň v eden změnil.*

*Jako prach Čas navál sebe na koledu
a všední dny zas hloubí letorosty stolu.
Daleko je ode mne, až v nedohledu...
My, kteří při něm sedali, už nejsme spolu!*

***Jen, probůh, nezůstat sám jak ten v starém plotě kůl!
Mít někoho a spolu s ním i věrný rodný stůl...***

Představa, že by se Ježíšek narodil královskému páru v nádherné zámecké komnatě, je pro mne zneklidňující. Co by to byl potom za Štědrý večer? U jakých jesliček? Ty tři krále by asi na zámek pustili, ale kam až by dovolili dojít a k Jezulátku přistoupit všem těm, které vidáme vyobrazené a v soškách vytvořené na všech současných betlémech? Na nichž mimo těch tří králů nevidět žádného boháče nebo šlechtice? Jen prostý, chudobný lid. A tak snad právě díky tomu, že se Ježíšek narodil Marii a Josefovi – dělníkovi, v chlévě či jeskyni, stal se Štědrý večer takovým, jakým jej pamatujeme my starší a naši předci: tajuplný, skromný, poetický a nábožensky duchovní víc, než současný způsob jeho slavení v záplavě dárků, pod monstrem stromů, ne stromečků. Jaké jsme si ozdo-

bili barevnými a na konci druhé světové války stříbrnými proužky, které proti německým radarům shazovala anglo-americká letadla, a my, děti, jsme jejich chuchvalce sbíraly po polích a loukách. Krása a opravdovost Štědrých večerů se rodila z víry především obyčejného až chudobného lidu dědin, kde to býval jeden z mála dnů v roce, kdy duše dětí i dospělých čekala na zázrak vysnívaných dárků a štěstí, když Ježíšek na ně nezapomněl. Nebylo většího smutku než byl těch, jejichž dveře a stůl minul... **A ve stáří není pak hlubších a trvalejších vzpomínek na dětství, rodiče, rodinu a domov, než ty, které nás po svých zpátečních pěšinkách přivádí k stolům Štědrých večerů. Bude to tak navždycky?**

Jož. Uher

Vážení spoluobčané,

přiblížil se konec roku, a tak bych Vás rád informoval o tom, co jsme v letošním roce stihli udělat, co se zrealizovat nepodařilo a co máme naplánováno na příští rok.

Největší letošní akcí je bezesporu Dům s chráněnými byty. Stavba byla zkolaudována

8. listopadu a od 1. prosince se budou přijíatí zájemci stěhovat do nových bytů, kterých je celkem 24 z tohoto 4 dvoupokojové. Z počátku byl přihlášen dostatečný počet místních zájemců, proto jsme předpokládali, že všechny byty obsadí domácí. Bohužel, než byl dům dostavěn, několik zájemců zemřelo, další odešli do domova důchodců a jiní si to na poslední chvíli rozmysleli. Je to škoda, protože v Lanžhotě je dost osob, které by mohly strávit zbytek života v pohodlí, ale nikoho nemůžeme nutit. Na obsazení volných bytů budeme proto přijímat i zájemce z jiných obcí. Dům s chráněnými byty pěkně zapadá do zástavby na Kostické ulici a bude určitě jednou z dominant Lanžhota.

Díky výstavbě železničního koridoru byla za přispění Správy železniční dopravy zrekonstruována Nádražní ulice. Byl opraven chodník, položen nový asfaltový povrch na komunikaci a vybudováno parkoviště před nádražím.

V Kostické ulici byl opraven chodník od obchodu s průmyslovým zbožím po ulici Palackého.

Plánovaná stavba „Vodovod – průmyslová zóna“ se neuskutečnila, jelikož krajský úřad v druhé polovině roku nepřiděloval dotace na tyto stavby a naše žádost o dotaci nebyla vyřízena. Tato stavba je přesunuta na příští rok.

Z dalších akcí plánovaných na příští rok bych připomněl rekonstrukci školní kuchyně, na niž jsme zažádali o dotaci ze státního rozpočtu ve výši 4 miliony

korun a která by se měla realizovat v době letních prázdnin. Doufám, že dotaci obdržíme.

Další rekonstrukce, a to sběrného dvora, by se měla uskutečnit v druhé polovině roku. Podmínkou je přiznání dotace z fondu Evropské unie, kam jsme posílali s dalšími obcemi společnou žádost o dotaci ve výši asi 100 milionu Kč. My z této částky budeme čerpat asi 7 mil. Kč. Do zahájení rekonstrukce sběrného dvora musíme odstranit veškerou suť. Suť bude podrcena, vytríděna a použita jako materiál na zpevnění některých polních cest a pod místní komunikace, které budeme budovat.

V první řadě to bude komunikace na ulici Nerudova a Na Pastuškách, na které již máme stavební povolení. Začít hodláme hned na jaře. V Nové ulici dojde k rekonstrukci příkopu na odvod dešťových vod na levé straně ulice směrem na Břeclav. Přípravuje se projekt a žádost o stavební povolení. Pravou stranu hodláme zrekonstruovat v dalším roce.

Zpomalovací ostrůvek v Komárnově, plánovaný na letošní rok, nebyl vybudován z důvodů velkých finančních nákladů. V projektu byly řešeny věci, které tam, podle nás, vůbec nemusely být a dělaly stavbu zbytečně drahou – více

„U NÁS V LANŽHOTĚ SE O VÁNOCÍCH POŘÁD NĚCO DĚJE
- LETOS NAPŘÍKLAD ŽIVÝ BETLÉM A MRTVÉ PRASE!“

než 500 000 Kč. Přeprocováním projektu se částka snížila na 300 000 Kč.

Na ulici Olbrachtova musíme dokončit kanalizaci mezi ulicemi Na Pecí a Sokolská a zrealizovat rozvod plynu.

Samozřejmě budeme pokračovat v opravách chodníků, ve výsadbě zeleně, opravíme park na konci ulic I. a II. Příční a rozšíříme dětské hřiště na Sokolském.

Budeme potřeba opravit kanálové šachty a uvolněné poklapy, které jsou nebezpečné. První čtyři byly opraveny na Masarykově ulici. Počítáme také s drobnými opravami komunikační poškozených běžným provozem.

V příštím roce dochází k novému rozpočtovému určení daní (RUD), čímž se navýší rozpočty všech obcí. Nově je v RUD zohledněna velikost katastru obce a počet obyvatel. Náš

katastr patří k těm větším (5500ha), což výrazně ovlivnilo navýšení našeho rozpočtu na rok 2008. Oproti letošnímu máme navýšení asi o 2,5 mil. korun. Celková částka přerozdělována z RUD pro Lanžhot činí asi 28 mil. Kč.

Konec roku chceme oslavit společně s Vámi se všemi, proto Vás zveme v pátek dne 28.12.2007 v 16 hodin do místního muzea na zabíjačku. Bude se podávat ovar s křenem a na zahřátí svažené víno. V 17:30 hodin bude na Náměstí odpálen ohňostroj, který připraví firma CIPY-TEX.

Děkuji Vám všem, kteří jste nám v průběhu roku jakkoliv pomáhali.

Přeji všem spoluobčanům krásné prožití svátků vánočních, hodně zdraví, štěstí a spokojenosti v novém roce.

František Hrnčíř, starosta

Slavnostní otevření Domu s chráněnými byty

Adventní úvaha otce Františka

Advent je čas očekávání. Mám ještě co očekávat, nebo si myslím, že už mám všechno a nic dalšího nepotřebuji? Člověk musí stále něco očekávat, jinak by lidský život ztratil svoji podstatu. Člověk musí mít cíl, smysl svého bytí.

Proč k nám vlastně Ježíš přišel?

Povím vám příběh. Jeden člověk spadl do hluboké jámy. Zranil se, bezmocně ležel na dně, naříkal a volal o pomoc. Kolem procházeli různí lidé. Někteří zaslechli jeho volání, ale řekli si, že si to zavinil sám a šli dál. Jiní přišli až k jámě a radili mu, jak se má dostat ven. Pak také odešli. Po čase tudy procházel Ježíš. Uslyšel volání zraněného, spustil se dolů, vzal zraněného člověka do náruče, vynesl ho ven a ošetřil.

Každý člověk ve svém životě mnohokrát klopýtně a může se dostat až na dno svých sil. Prožívá bezvýchodnost situace, jako by se ocitl v hluboké jámě, v propasti hříchu, zoufalství a beznaděje. Někdy se člověk snaží zvládnout situaci sám, jindy se obrací o pomoc k druhým lidem. Avšak nebezpečnější propastí, které se

žádný člověk nemůže vyhnout, je propast smrti. Člověk zoufale volá: Kdo mne zachrání? Je pro mne nějaká naděje?

Zkuste letos prožít adventní dobu jinak. Pozvěte Ježíše Krista do svého srdce a poproste ho o nový začátek. Vždyť to byl On, který zemřel za naše hříchy, a tak nám umožnil smíření s Bohem. Dává každému naplněný život a ukazuje cestu dál. Smířte se s ním i se svými blízkými. Radost a pokoj vás budou provázet nejen o Vánocích, ale i po celý rok.

V biblické knize Zjevení svatého Jana se píše: „Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst já u něho a on u mne.“ Jenže dveře našeho srdce mají jenom jednu kliku – zevnitř. Kristus je ani nevylomí, ani nevypáčí. Zevnitř je můžeme otevřít jenom my...

Přeji všem obyvatelům Lanžhota radostné, pokojné a milosti plné prožití svátků Narození našeho spasitele Ježíše Krista a vše dobré provázené hojným Božím požehnáním do nového roku.

P. František Putna

Farní bilancování

Na konci každého roku se většinou snažíme bilancovat a zamýšlet se nad tím, co nám přinesl. Rozhodla jsem se proto předložit rekapi-tulaci akcí, které proběhly v naší farnosti.

3. ledna byli zástupci farnosti v Brně na Petrově, kde se během mše svaté uskutečnilo svěcení tříkrálových pokladniček. Tříkrálovou sbírku, která u nás již tradičně byla velmi úspěšná, organizují v lednu obětavé farnice v čele s paní Krásnou a Kořínkovou. V neděli 7. ledna zazpívaly děti u jeslíček.

V únoru se skupinka mladých farníků vypravila na faru v Mrákotně na Českomoravské vysočině, aby si užili sněhu a lyžování.

30. března se rozhodl otec František s několika farníky navštívit poutní místo Šaštín v sousedním Slovensku. Obnovil tak tradici pěších poutí, které byly v dřívějších dobách velmi oblíbené. Ostatní farníci přijeli do Šaštína autobusem. Společně pak oslavili Pannu Marii šaštínskou ve mši svaté. Pouť byla uspořádána v postní době a poutníci ji pojali jako přípravu na blížící se velikonoční svátky. Křížové cesty, které probíhají v době postní vždy v neděli odpoledne, byly letos pojaty netradičně. Předposlední neděli před Velikonocemi byla jednotlivá zastavení promítána na videu. Ukázky z filmu o ukřížování byly prokládány čtením a zpěvy. Byl to opravdu emotivní duchovní zážitek.

12.5. se uskutečnila v Brně na Petrově diecézní pouť, kam se vypravil autobus lanžhotských poutníků. Na zpáteční cestě navštívili poutní místo Vranov u Brna. Hned na druhý den, 13.května, se jelo v podvečer na pouť do Žarošic, kde bývá večerní slavnostní mše svatá.

Červen je měsíc tradičně bohatý na akce: 3.6. bylo první svaté přijímání, ke kterému šlo dvanáct dětí. 10.6. jsme slavili Slavnost Těla a krve Páně, za pěkného počasí se šlo ke čtyřem oltářům umístěným na různých místech ve středu obce. Tradičně se také uskutečnila pouť k Panně Marii svatohorské pod vedením paní Zonygové. Koncem června, na závěr

školního roku, se uskutečnil tzv. farní den na dvoře fary. Farní den byl velmi zdařilý, pro děti byly připraveny různé soutěže a hry, dospělí si připravili scénky a hudební doprovod zajistila skupina The Teachers.

5. července, na svátek Cyrila a Metoděje, šli někteří farníci s otcem Františkem opět pěšky na pouť, tentokrát do Mikulčic. 14. července zorganizovala paní Uhrová pouť do Czestochowe v Polsku. Jednodenní pouť byla velmi náročná, odměnou nám byl hluboký duchovní prožitek mše svaté, kterou sloužil náš duchovní otec František.

Srpen se nesl v duchu „lenošeni“ a načerpání nových sil do další práce. Ministranti byli na táboře a ostatní farníci se rozjeli na dovolené, každý podle svých zájmů.

14. září je titulární slavnost Povýšení svátého Kříže, kterému je zasvěcen náš kostel, a tak měsíc září žije hodovými slavnostmi. V neděli slavnou mší svatou, v pondělí dopoledne mší svatou spojenou s pobožností na hřbitově za všechny zemřelé Lanžhotčany. Letos byla zavedena nová tradice: v pondělí odpoledne šel krojovaný průvod od starosty i na faru, kde bylo přichystáno malé pohoštění pro všechny přítomné. Za týden, na hodky, na hrubé mši svaté jsme poděkovali Pánu Bohu za letošní úrodu.

13. října se uskutečnila tradiční pouť na Svatý Hostýn, na zpáteční cestě spojená s návštěvou poutního místa Štíp. Protože v říjnu oslavujeme Pannu Marii růžencovou, vyrobily k této příležitosti naše děti krásné růžence z různých netradičních materiálů. Tyto pak byly prodány v aukci a výtěžek byl věnován na charitu.

Začátkem prosince se uskutečnila v místním muzeu výstava betlémů a taky za dětmi přišel do našeho kostela svatý Mikuláš.

Během celého roku jsme nezapomněli ani na dopisy pro naše adoptované děti v Ugandě, kterým sponzorujeme vzdělání. Oba nám píší, že se jim ve škole daří a dobře se učí. Máme

z toho radost, protože tak naše pomoc není marná.

A co nás ještě čeká?

Letos:

16. prosince - koncert k počtě svatého Mikuláše, se kterým vystoupí umělci z Prahy. Legendu O svatém Mikuláši přednese herec Divadla Za branou Vladimír Matějček. Na varhany hraje ředitel chrámové hudby Královské kanonie premonstrátů v Praze Vladimír Roubal.

24. až 26. 12. - oslavy narození Ježíše, živý betlém na náměstí, žehnání vína a žehnání koní.

Na tyto akce srdečně zveme všechny obyvatele Lanžhota.

A v příštím roce:

Hlavní mimořádnou akcí bude týdenní pouť do Říma, která se uskuteční na přelomu měsíce července a srpna.

Jak je vidět, aktivit bylo dost. Jestli vás některé zaujaly, můžete se k nám v příštím roce přidat i vy, budete srdečně vítáni.

BB

Přehled svátečních bohoslužeb v Lanžhotě o Vánocích

23.12. Ne	4. neděle adventní	8.00 10.00	31.12. Po	Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku	17.00
24.12. Po	Vigilie Narození Páně – půlnoční mše	22.00		Uvítání nového roku	23.30
25.12. Út	Slavnost Narození Páně	8.00 10.00	1.1. Út	Slavnost P. Marie, Matky Boží	8.00 10.00
	Živý betlém na Náměstí	14.00			
	Otevřen kostel		6.1. Ne	Slavnost Zjevení Páně, Tří králů	8.00 10.00
	– návštěva betlému	14.30 – 16.00		Svátostné požehnání a zpívání u jesliček	14.30
26.12. St	Svátek sv. Štěpána	8.00 10.00	13.1. Ne	Svátek Křtu Páně	8.00 10.00
27.12. Čt	Svátek sv. Jana	17.30		Končí doba vánoční	
28.12. Pá	Svátek sv. Mláďátek – mše sv. pro děti	16.00		Slavnostní mše svaté 25.12. v 10.00 a 1.1. v 10.00 budou odvysílány přímým přenosem v kabelové televizi.	
30.12. Ne	Svátek sv. Rodiny – Ježíše, Marie a Josefa (obnova manželských slibů)	8.00 10.00			

LANŽHOTŠTÍ VARHANÍCI

Prvním z představovaných varhaníků je **František Michalica**, ročník 1926. Na fotografii, kterou předkládám, vidíte malého Františka se svým otcem, také Františkem, se ženou Ludmilou, rozenou Benešovou, a bratrem Václavem, který zemřel v mladém věku.

Měli ještě dceru Marii, která žije na Slovensku. Starý pan Michalica byl ročník 1891 a zemřel v září 1949. Celý svůj život hrál na kůru. Po jeho smrti po něm nastoupil Ota Ciprys - Otík. Po neshodě s páterem Kvasničkou O. Ciprys hraní zanechal a v roce 1956 nastoupil za něho František Michalica a hrál aktivně až do roku 2004. Zažil pátery Krejčíře, Kvasničku, Slámu, Streita, Valeriana, Handlíře, Stejskala a Holešinského. Nadání získal po svém tatíčkovi a samozřejmě od Boha. Ve svých třech letech sáhl na harmoniku, a ta ho doprovázela až ke sklonku jeho kariéry, s ní zažil kus šťastného a veselého života. V roce 1963 učil na lanžhotské škole hru na akordeon. Měl na třicet žáků. Hrál s Jaroslavem Třetinou v jazzové skupině Jitřenka, v kapele Víchovanka a v malých kapelách po narozeninách s muzikanty Ludvíkem Prajkou, Josefem Brantalíkem, Ludvíkem Steinerem, Miroslavem Hakalou a jinými. Hrál na místním úřadě - tehdejším MNV na svatbách,

kde doprovázel zpěváky manžele Ciprysovy, Rozálii Holobrádkovou, Boženu Svozilovou a Stanislava Kohouta. Po obřadu spěchal do kostela, kde doprovodil zase „kchórové“ zpěvačky. Neobešla se bez něho žádná oslava MDŽ, ani kronika nad besedou a zkoušek na

vánoční mše odehrál také nepočítaje. Pracoval na tehdejší JZD, ale jeho životem byla hudba. František Michalica má se svou ženou Marií tři děti: Milenu, Ludmilu a Františka. Ludmila je výborná zpěvačka a **František** zdědil po svých předcích hudební talent.

František je ročník 1968. Od útlého věku hrál na akordeon a harmonium. Navštěvoval učitele ve Tvrdonicích a učil se hře na akordeon. Měl přirozený rytmus, a proto hrál na buben s kapelami Tvrdončankou, Podlužankou a Pálavankou. A samozřejmě zaskočil, kde bylo potřeba. V roce 1987 začal zastupovat tatínka na kůru. Tatínkovi se zhoršilo onemocnění nohou a mladý František přešel do plného úvazku. Jinak vystudoval zemědělskou školu ve Strážnici a zemědělství se věnuje dodnes. S příchodem duchovního otce Pavla Holešinského došlo v lanžhotském kostele k mnoha změnám, přivedl si více mla-

to hrál na buben s kapelami Tvrdončankou, Podlužankou a Pálavankou. A samozřejmě zaskočil, kde bylo potřeba. V roce 1987 začal zastupovat tatínka na kůru. Tatínkovi se zhoršilo onemocnění nohou a mladý František přešel do plného úvazku. Jinak vystudoval zemědělskou školu ve Strážnici a zemědělství se věnuje dodnes. S příchodem duchovního otce Pavla Holešinského došlo v lanžhotském kostele k mnoha změnám, přivedl si více mla-

dých lidí, preferoval hru na kytaru a povolal druhého varhaníka Emila Čapku, ročník 1975.

Emil Čapka získal od svého otce vrozené muzikantské nadání, které ještě vylepšil na bratislavské konzervatoři. Pro mnohé stařenky to byl šok, když musely zpívat otcenáš jinak

a ne tak, jak ho zpívaly celý život. Jeho talent je však obdivuhodný, zahraje na trombon, křídlovku, tubu, tenor, klavír a nevím, na co ještě. Myslím, že se blíží k umění Metoděje Prajky, který v dechovce obstaral všechny nástroje. Je výborným aranžé-

rem písní moderních a hlavně jazzu. Učí v lidové škole umění, kde vede jazzovou skupinu, se kterou dosahuje výborných úspěchů.

Co na závěr říct o hudbě v lanžhotském kostele? Ano, dejme prostor mladým, ale vše přirozeně spojte se starým. Zpřísnila se pravidla výběru písní, abychom jsme se nevraceli zpět. Ale že bychom už nezažili atmosféru, kdy celý kostel zpívá „Maria, ó matičko“ tak, až jde mráz po zádech a máte k Bohu o něco blíže a cítíte ho víc? Že by se nenašel kompromis? Vždyť duchovní

říkají, jestliže člověk v kostele zpívá, dvakrát se modlí. Někdy je to ovšem tak, že píseň zpívá jen sbor na kůru, protože ostatní píseň neznají.

Děkuji všem lanžhotským varhaníkům za poskytnuté informace a k článku připojuji fotografie interiéru kostela z dřívější doby.

Břetislav Osička

Úvaha nejen vánoční

U evropských národů i národů jiných světadílů patří k největším svátkům v roce Vánoce. Po celém světě mají mnoho společného, ale také mimořádného. V Čechách a na Moravě mají zvlášť specifický kulturní a společenský význam. Zahrnují bohatou a dlouhověkou tradici lidových obyčejů, obřadů a s nimi spojených folklorních projevů. Na lidovou tradici navazuje také bezprostředně vysoké umění. Zobrazuje se jak ve výtvarném umění, literatuře a také v hudbě (koledy, pastorely a jiné skladby). Pro každého z nás mají jiné kouzlo, ale všichni je oslavujeme.

Není v Evropě národa, který by se mohl

pochlubit tak podrobným popisem slavení Vánoc v minulosti, jaký nám zanechal učiněný mnich z Holešova z doby vlády Karla IV.

Většina jím popsaných lidových obyčejů se dochovala téměř až dodnes. Tento a další středověké prameny z našich zemí vzbudily svého času větší zájem vědců v sousedních zemích než u nás.

Každý rok začíná znovu. Je to znovuzrození, je to počátek. Je to zrození Spasitele. Je to doba, kdy bychom se měli zamyslet nad smyslem života, co bylo na počátku, proč jsme se narodili, proč žijeme a umíráme. Co je po smrti. Nepotřebujeme k tomu

ani Bibli, ani jinou náboženskou literaturu.

Před pár lety jsem se zúčastnil v Brně několidadenního semináře na téma Dny duševního zdraví, kde přednášeli každý den naši přední odborníci z oblasti psychologie a psychiatrie. Jeden z nich nám nakreslil na tabuli tělo člověka se všemi orgány a kolem něho udělal velké kolo (podobnost s aurou ve východních náboženstvích). Tvrdil nám, že duševní nemoci pro psychicky nemocné lidi je vlastně nesprávné označení, protože mozek je součástí fyzického těla, čili nejedná se o duševní, ale o fyzické onemocnění. A to kolo znamená duši člověka. Duše a tělo jsou navzájem propojeny a člověk může mít nemocnou duši i nemocné tělo, ale také zdravou duši a naopak nemocné tělo. Když jsem se ho zeptal, jestli je věřící, odpověděl, že je z nevěřící rodiny, ale po celoživotním studiu a práci v tomto oboru je naprosto přesvědčen, že po fyzické smrti člověka existence duše nekončí.

Einstein ve své knize píše, že se ke Stvořiteli dopočítal. Podle všech vědeckých kapacit se Einstein v jeho oboru dostal zatím nejdále. Také náš český Einstein, jak se astro-fyzikovi dr. Grygarovi říká, je hluboce věřící. Věř ve Velký třesk, ale před ním tady byly plyny, skládající se z různých prvků. Kde se vzala v dávné prehistorii první částice hmoty, první atom? **Něco z něho nemůže vzniknout!** To je základní fyzikální zákon.

Nechci nikomu vnucovat svůj názor, každý člověk má právo na svůj vlastní. Jestliže nějaká spravedlnost ve vesmíru existuje (Stvořitel) a jestliže je duše nesmrtelná, potom spravedlivý věřící i nevěřící určitě bude po smrti spravedlivě odměněn.

Jako bývalý ministrant rád vzpomínám na dobu předvánoční, na advent. Tato doba pro mě představovala velké kouzlo a tajemství. Denně jsem musel brzy ráno vstávat na mše, zvané rořáty. Tuto dobu jsem prožíval velmi silně a emotivně. „Rosu dejte nebese shůry a obla-kové dštěte Spravedlivého“. Tato doba byla pro mne stejně kouzelná jako samotné Vánoce.

Když jsem byl ještě dítě (o mých rodičích ani nemluvě), byly Vánoce a dárky u stromech-

ků mnohem skromnější, ale myslím si, že o to upřímnější. V dnešní hektické moderní době dostávají děti mnoho drahých dárků. Z vlastní zkušenosti však vím, že si většinou oblíbí ten nejlevnější. Chápu rodiče, kteří jsou mnohdy velmi časově pracovní vyčerpáni, že chtějí drahým dárkem nahradit dětem čas, který jim nemohou věnovat. Určitě i skromné dárky mohou potěšit a Vánoce mohou být vždycky kouzelné.

Letos bude uspořádáno vánoční zpívání, kde vystoupí dětský soubor, mužský a ženský sbor z Lanžhota. Když jsme se v loňském roce zúčastnili jednoho takového předvánočního zpívání, museli jsme zazpívat nějakou lidovou koledu z našeho regionu. Zazpívali jsme ji také u jeslíček na Náměstí v Lanžhotě. Našlo se hodně kritiků, že jsme používali naše tvrdé l (uo). Nebudu vypisovat všechny sběratele písní a koled. Ale většina z nich nebyla z našeho regionu a slova v nářečí přepisovali téměř do spisovné češtiny (např. Jiří Pajer – Ten vánoční čas – str. 127). Podle mnoha odborníků, etnografů bychom měli tyto lidové koledy (mimo kostel) zpívat v původním nářečí moravsko – slovenského pomezí. Tyto písně vznikaly už od středověku až po začátek 20. století.

Kdo se zajímá o nářečí, jistě zná a ví z různých periodik, autorů, časopisů (Malovaný kraj), že až do 19. století se u nás mluvilo jako na Záhorí. Byla to prostě řeč moravsko – slovenského pomezí a jak se říkalo – od Aše až po Jasenu (Podkarpatská Rus) jste podle nářečí nepoznali hranice mezi jednotlivými zeměmi. Na Záhorí se nářečí dochovalo dodnes proto, že na Slovensku se začalo učit ve školách spisovnou slovenštinu až po roce 1918, kdežto u nás povinně (v Lanžhotě asi 1580 – 1600) a povinně za Marie Terezie od r. 1774. Proto se na Moravě časem nářečí hodně počeštilo.

Nemějte nám proto za zlé, když budeme některé písně znovu zpívat v původním nářečí.

Přeji vám všem krásné duchovní prožití Vánoc, skromné dárky od Ježíška a i vy, co nenavštěvujete kostel, přijďte aspoň na krásnou půlnoční mši.

V novém roce si nemusíme dávat žádné závazky, ale snažme se žít podle Desatera,

kteří je morálním kodexem pro všechny lidi. Přeji všem věřícím i nevěřícím lidem, aby byli šťastní a spravedliví, aby se vyvarovali násilí a fanatismu ve všech oblastech života. Loučím se s vámi veršem z Bible, který měla zapsa-

ný a řídila se jím i popravená hluboce věřící dr. Milada Horáková v r. 1950.

„Na stezce spravedlnosti jest život a cesta stezky její nesmrtelná jest.“

Pavel Uher

SKAUTING OSLAVIL 100. NAROZENINY

V srpnu tohoto roku oslavila své 100. výročí organizace známá po celém světě pod názvem Skauting.

Předchůdci skautů

Jedním z prvních lidí, kteří dali podnět ke vzniku tohoto hnutí byl kanadský (v Anglii narozený) lovec a zálesák **Ernest Thompson Seton**, který vymyslel **Woodcraft** (neboli Lesní moudrost) - a podle této myšlenky upořádal něco jako první tábor v přírodě.

O pět let později, tedy v srpnu r. 1907, zorganizoval britský generál **Robert Baden-Powell** tábor na ostrově Brownsea a to je dnes považováno za skutečný počátek skautského hnutí.

Prvním českým následovatelem těchto dvou osobností byl Antonín Benjamin Svojsík, středoškolský profesor, který se léta zabýval myšlenkou reformy výchovy české mládeže.

V r.1911 se vydal do Anglie a Skandinávie, aby na vlastní oči viděl skauting v praxi. Právě díky jeho úsilí byla 15. června 1914 založena česká větev skautského hnutí, která dostala název Junák.

Než se ale tato organizace dostala i k nám – do Lanžhota, existovala tady tzv. „První koedukovaná skautská hlídka“. Byla založena r. 1924 a její činnost spočívala především v poznávání přírody, ale také literatury a historie národa i obce. Hlídka se rozpadla, když její vedoucí Cyril Bystřický odešel v září r. 1928 na družstevní obchodní školu.

Oddíl junáků-skautů Lanžhot, 1936-40

První schůzka lanžhotského oddílu junáků-skautů se uskutečnila 9. září 1936. Vůdcem oddílu se stal učitel obecní školy Břetislav Opršal a zástupcem byl zvolen Josef Hubička.

První tábor, ještě společný s břevlavským oddílem, se uskutečnil v červenci r. 1937 na

břehu říčky Rokytné a trval čtyři týdny! Od ledna r. 1938 byla „pro zhoršující se mezinárodní situaci“ v oddíle zavedena předvojenská výchova pro bratry starší 14 let. V březnu téhož roku pak byli zařazeni jako spojky do organizace Civilní protiplynové ochrany (CPO). Jinak ale pokračoval život oddílu normálním tempem.

V červnu r. 1939 získal oddíl konečně vlastní klubovnu v podobě místnosti v obecním domě a také vznikl první dívčí oddíl se dvěma družinami pod vedením Marie Adamcové.

Období 2. světové války

V polovině července r. 1941 byl tábor dívčí-

ho oddílu přepaden gestapem a veškerý majetek byl zabaven. Před odjezdem domů dívky stačily poslat do Lanžhota varovný telegram, takže veškerý zbývající majetek oddílu byl rozdělen mezi skauty a seznamy byly zničeny. Bohužel při bojích o Lanžhot v dubnu r. 1945 byla valná většina oddílového majetku zničena.

Přestože byla činnost skautského hnutí v r. 1940 zakázána, většina mladších členů v ní pokračovala nejen společnými schůzkami a výlety, ale také organizováním různých tanečních akcí a jiných zakázaných podniků.

Mnozí ze starších členů oddílu se podíleli na domácím protifašistickém odboji např. organizováním přechodů protifašisticky zaměřených občanů přes hranice, či přepravou exponovaných odbojářů v upravených vagónech (např. v cisternách s vevařeným prostorem pro úkryt). Při této záslužné a odvážné činnosti jich však mnoho přišlo o život. Jmenuji především dva své předky – bratry Františka (popraven r. 1941 ve 27 letech jako zástupce velitele odbojové skupiny Obrana národa) a Cyrila (padl při ničení telegrafických spojů německé armády za bojů o osvobození Lanžhota v r. 1945 ve věku 36 let) Bystřické.

Koncem r. 1945 po osvobození ustanovil revoluční Národní výbor tři desetičlenná družstva „Národní stráž“ na ochranu proti

uprchlým německým zajatcům a rabujícím příslušníkům Rudé armády. Dvě z těchto tří družstev tvořili junáci a jejich veliteli byli Mirek a Jan Petrovi.

Oddíl po obnovení činnosti, 1945-48

První schůzka po skončení války se uskutečnila v polovině května r. 1945 ve velmi poničené budově obecné školy. Činnost oddílu, který se skládal ze tří družin, se vrátila do starých kolejí, konaly se schůzky, výlety, členové se účastnili různých slavností atd. Dívčí oddíl byl obnoven na jaře r. 1946. Na přelomu let 1945/46 si junáci

vybudovali novou klubovnu s názvem „Jeri-cho“ ve značně zničeném domě rodiny dvou členů oddílu. První poválečný tábor (jenž nesl název Minehaha) se konal na loučce pod horou Vysokou, asi 12 km od Malacek.

V polovině prosince byl z iniciativy mladých komunistů v obci založen Svaz československé mládeže (SMČ). Po únorovém puči byl skautský oddíl násilně začleněn do SČM, což vedlo k omezení činnosti oddílu a jeho faktické likvidaci, a v polovině roku 1948 tak již po druhé od svého vzniku lanžhotský skaut ukončil svou činnost.

Znovuzrození českého Junáka v r. 1968

V průběhu r. 1967 nastalo v až dosud naprosto totalitním komunistickém režimu určité uvolnění a vytvořila se situace nazývaná „Pražské jaro“. Během několika týdnů vznikla v našem okrese náborová střediska a jako houby po dešti vznikaly oddíly v Břeclavi, Staré Břeclavi, Poštorné, Charvátské Nové Vsi, Ladné a samozřejmě také v Lanžhotě. Tady během měsíce vznikl chlapecký 1. oddíl, 2. oddíl dívků Skautek a Světlušek a 3. smečka Vlčat. Naše dva oddíly a smečka Vlčat si po dohodě s obecním úřadem vybudovaly krásnou klubovnu v budově kina, kde zůstaly tři roky.

První tábor se uskutečnil v r. 1969 v Nedvědicích na Českomoravské vysočině a trval

„už jen“ 21 dnů. Dívčí tábor se rozprostíral asi 500 m od chlapeckého, ale vzájemné návštěvy byly naprosto vyloučeny. O rok později proběhl ještě jeden letní tábor nedaleko Malacek. Tady byla však většina oddílového majetku rozdána chlapcům – podle toho, jak byli šikovní a kolik získali bodů, a zbytek byl násilně převeden pod majetek Pionýra. Roku 1970 tak začala nejdelší pauza v historii lanžhotského skautingu.

Náhradní organizace

V 80. letech fungoval v Lanžhotě souběžně s Pionýrem také turistický kroužek registrovaný jako organizace Sokola.

Skauting po čtvrté

Zhroucením komunistického režimu u nás v listopadu r. 1989, za tzv. „Sametové revoluce“ se otevřela svoboda i českým a slovenským skautům, kteří na mnoha místech spontánně začali obnovou skautské činnosti. Zapojila se většina dřívějších činovníků. Byly navázány styky s našimi exilovými skauty a se světovými skautskými ústředími. Ještě téhož roku byly schváleny stanovy Českého Junáka – svazu

skautů a skautek. V Lanžhotě bylo středisko obnoveno především zásluhou Jana Petrly, který byl zároveň i jeho náčelníkem.

V roce 1992 vznikl 2. dívčí oddíl, jehož vedoucími byly zpočátku tři skautky, členky bývalého smíšeného oddílu. Později dvě z nich odešly, ale naopak zase přišel jako vedoucí bývalý člen břeclavského skautského oddílu. Pod tímto vedením fungoval oddíl do r. 1997. Pravidelné páteční oddílové schůzky v klubovně pod hřbitovem doplňovaly jedno i vícedenní výlety do měst našeho kraje a letní tábor v údolí řeky Oslavy nedaleko Náměšti nad Oslavou.

Zpočátku oddíl fungoval jako součást lanžhotského skautského střediska tvořeného 1. oddílem chlapeckým a 2. oddílem dívčím. Chlapecký oddíl se asi po dvou letech rozpadl a s ním zaniklo také Skautské středisko Lanžhot.

Putovním táborem v červenci r. 1997 byla oficiálně ukončena i činnost 2. dívčího oddílu (v té době už neregistrovaného), protože tehdejší vedoucí Lenka Horáková a Vladimír

Plodek se vzali a nastoupili do časově náročných zaměstnání. Několik členek ale odmítlo připustit další úpadek skautu v Lanžhotě, a tak založily nový oddíl. Na první schůzku (v říjnu r. 1997) přišlo asi osmdesát dětí ve věku od 6 do 10 let, během roku se ale počet zredukoval na třicet. Pět let fungoval oddíl Tuláci. Část vedoucích se pak oddělila a založila další oddíl Bantuové, který funguje dodnes.

Lanžhotský skautský oddíl v současnosti

Ač jsme zaregistrovaní jako turistický kroužek pod základní školou, hrdě se hlásíme k myšlenkám a ideálům skautingu a snažíme se toto předávat dalším generacím. Scházíme se každý pátek v klubovně na stadionu a vřele vítáme nové členy.

V dnešní velké konkurenci zájmových kroužků, počítačů a televizních programů je ale

velmi těžké prosadit se a děti zaujmout a oddíl má v posledních dvou letech problém se stále se snižujícím počtem členů – na letošním letním táboře už nás bylo jen 20, z toho jen 10 dětí a 10 dospělých zajišťujících průběh tábora. Ve snaze upozornit na sebe v našem městě, uspořádali Bantuové letos v září den dětí s názvem „Bantuden“. Čas ukáže, zda se skautskému oddílu podaří krizi překonat a udržet tak mnohaletou tradici, nebo jestli skaut v Lanžhotě opět zanikne, tentokrát však z mnohem prozaičtějšího důvodu než v předchozích letech – kvůli nezájmu dnešních dětí.

Jako zdroj informací byla použita Kronika skautů (přepsal Jan Petrla).

*Autorky článku: Martina Moravcová,
Michaela Petřlová*

Skauti

**Byli jsme skauti – s ideály, krásně mladí
a heslem: Buď připraven!,
s lilii ve svém znaku**

**To dávno už – čas milovými kroky pádí
a mizí nenávratně jak dým táboráku**

**Byli jsme stateční, přírodu chránit chtěli
a šťastni, když luh nám květem kýval orosen
kdy vůkol sonety své četní ptáci pěli
a kdeco zvalo: Junáci vzhůru, volá den!**

**Byli jsme vlastenci, hrdi na domovinu
obhájci slabších – tak žádal
ten náš skautský slib
Zač potom zlé režimy dávaly nám vinu
když jsme si přáli žít čestně, svobodně a líp?**

*Věnováno všem bývalým lanžhotským skautům
a skautkám, kteří se ideálům skautingu nezpro-
nevěřili.*

*Jozka Tureček (Hlazení oblázků – Naslouchání
pramenům, 2002)*

SETKÁNÍ NA POLINCE

Svaz tělesně postižených uspořádal dne 30. srpna pro své členy přátelské setkání na Polince. Na lesní mýtině obklopené starými duby, jasany a topoly stojí lovecká chata. Před chatou jsou dřevěné stoly a lávky, na kterých mohou posedět lidé z celého autobusu. Den byl jako stvořený pro pobyt v přírodě. Počasí nám přálo, komáři neštípali a do lesního ticha se ozývalo švitoření ptáků.

Vedoucí polesí Ing. Švirga přijel mezi nás a všechny zaujal svou působivou přednáškou. Dověděli jsme se spoustu zajímavostí o lužním lese, o stromových a rostlinných porostech, o zvěři a vzácném ptactvu, které v lese žije, o vybudování kanálů a regulaci řek. Dal nám k dispozici chatu s kuchyňkou, kde jsme mohli uvařit čaj a kávu. Také dřevo na oheň jsme měli nachystané a přivezl vidličky na opékání. Při dobré zábavě, zpěvu a opékání špekáčků jsme

prožili pěkný den. V odpoledních hodinách nás odvezl Aleš Tuček co nejbližší soutoku, kde se stéká Dyje s Moravou a tvoří přirozenou hranici se Slovenskem a Rakouskem. Ti zdatnější se od autobusu prodírali chodníčkem mezi vysokými kopřivami, liánami a divokým chmelem. Na pobřeží roste lípa, habr, duby a spousta babyk. Nad hladinou se sklánějí vrby. Někteří byli na soutoku poprvé a byli šťastni, že mohli vidět tento krásný kout přírody s téměř posledními zbytky původních lesů, které nejsou nikde jinde v Evropě.

Poděkování patří Ing. Švirgovi za vstřícnost a ochotu s jakou se nám věnoval, Aleši Tučkovi za vzornou dopravu a také všem, kteří se jakýmkoli způsobem na tomto setkání podíleli. A nakonec všem účastníkům, že přispěli k dobré náladě.

M. Petrlová

MATEŘŠTINA

Mateřština mojí generace a ode mne směrem vzad i těch starších nebyla spisovná čeština (jak se ostatně někdy až rozčileně přesvědčovali naši páni učitelé a učitelky), ale náš lanžhotský (správně bych měl napsat **lanžocký**, protože my jsme se nehlásili k Lanžhotu, ale k **Lanžotu**) **dialekt**, jiným slovem **nářečí**. Není se tedy čemu divit, že mne v druhém letošním čísle našeho zpravodaje velice potěšila úvaha **Soni Uhrové** (vida, další tvůrčí gen lanžhotských Uhrů a já ani nevím, o koho jde) s názvem **Lanžhotské nářečí**.

Pokud by měla autorka trvalejší zájem o naše nářečí, rád bych jí pomohl několika upozorněními. Tak např. v polovině let sedmdesátých vydal v Brně prof. Svěrák studii (brožovanou) s bohatým slovníkem o nářečí Moravského Slovácka, včetně Podluží, tudíž Lanžhota. Spolupracoval jsem s ním tím, že jsem mu poslal několik stovek slov našeho dialektu. Při posledním přestěhování, jak je známo veřejnosti, byla mi i tato publikace ztracena, ale měla by se nacházet hned v několika lanžhotských domácnostech, protože jsem ji prodával zájemcům na středisku JZD, když jsem tam byl

zaměstnán. Chtělo by to poptávat se, nebo snad někdo zareaguje na tyto řádky?

Lanžhotský rodák dr. Josef Folprecht vydal, neznámo mně kdy, mimo jiné také publikaci o nářečí na Podluží, s mnohem větším soustředěním se na Lanžhot sám! Mohl by to být pro nás doslova poklad. Kde toto jeho dílko dohledat, nevím, ale podle sdělení PhDr. Jitky Matuszkové je část Folprechtovy pozůstalosti uložena v Náprstkově muzeu v Praze. Informátorka se domnívá, že se týká zejména jeho českých aktivit v zahraničí, ale kdo ví, co se tam může ještě najít. Badatelům je sice přístupná, leč drahá, co hodina, to 350 korun. Myslím si však, že někdo z mladé, zdravé a vzdělané generace, za finanční podpory města Lanžhot, měl by se dát do vyhledávání veškeré Folprechtovy pozůstalosti, ve které mohou být nalezeny i vzácné fotografie, včetně textů...

Na závěr: ne **čupnút si**, nýbrž **čapnút si**, a moja mamička **věšali firháňky** ne **firhuňky**. Jinak Soně Uhrové jen a jen dík! A at ji bádání o našem nářečí nepřestává bavit...

Jož. Uher

Jak jsme se proslavili...

Milí Lanžhotčané,

jistě si vzpomenete na článek uveřejněný ve 2. čísle letošního zpravodaje, který byl věnován lanžhotskému nářečí. Jak se zdá, oslovil nejen převážnou většinu našich věrných čtenářů, ale zaujal dokonce i jeden z nejprodávanejších deníků vycházejících na území našeho státu. Že na tom není nic zvláštního? Ano, zajisté máte pravdu. Nebylo by na tom nic podivného, kdyby však tento článek nevyšel v téměř nezměněné podobě avšak podepsán zcela jinou autorkou, která neměla na jeho vzniku sebemenší autorský podíl. Kde se autorka pocházející z nedaleké Moravské Nové Vsi k článku dostala? Jednoduše si jej během několika vteřin zkopírovala z internetových stránek města Lanžhot, kde je v elektronické podobě

k dispozici kompletní verze každého čísla lanžhotského zpravodaje. Tato elektronická podoba však nemá sloužit ziskuchtivým novinářům k nemorálnímu obohacování se na cizí účet, ale má být určena výhradně našim občanům, kteří dlouhodobě žijí mimo Lanžhot a je to tedy jejich jediná možnost, jak se seznámit s aktuálním děním v naší obci.

Řadou občanů jsem byla dotazována, na kolik že jsem si to prodejem tohoto článku do médií vlastně přišla. Mohu vás bezpečně ujistit, že ačkoliv si o lanžhotském nářečí četli lidé po celý týden až na Olomoucku a v elektronické podobě si mohou na celém světě číst dodnes, já ani redakce lanžhotského zpravodaje jsme v peněženke, na rozdíl od paní redaktorky, nezaznamenaly sebemenší přírůstek. Právě

naopak. Článek i dotazníkový výzkum nářečí, na kterém se podílelo 111 z vás, mě stál nemalé časové a vzhledem k rozsahu výzkumu i finanční prostředky. Přesto jsem po zmiňované redaktorce nežádala sebemenší peněžité odškodnění. Můj článek totiž nebyl napsán za účelem zisku, pouze měl sloužit jako poděkování občanům a měl je seznámit s výsledky dotazníkového průzkumu, na jehož realizaci se na rozdíl od zmiňované novinářky zcela zásadním způsobem ochotně podíleli. Požadovala jsem pouze písemnou omluvu, jejíž uveřejnění mi bylo na stránkách denního tisku přislíbeno. Na tuto omluvu marně čekám dodnes. Místo ní se mi dostalo jen výsměchu, že na ten náš místní, cituji, „plátek“ se žádná autorská práva nevztahují a podniknutím jakýchkoliv právních kroků Lanžhot pouze zesměšíme...

Velice mě mrzí, že dobrá vůle občanů udržovat v Lanžhotě tradici místního zpravodaje je takovým způsobem zneužívána médií, která se domnívají, že nemáme sebemenší možnost se takovému jednání bránit. Vězte tedy, že takové prostředky máme a rozhodně se nebojíme

je využívat! Významnou roli však hraje také svědomí, které mnozí zjevně postrádají, a jdou si bezostyšně za svým cílem bez ohledu na to, že tím znevažují dílo jiných a působí jim tak nemalé problémy. Dovolte mi tedy na závěr alespoň malé novoroční doporučení:

Vážená paní redaktorko, což takhle využít končícího roku a do toho právě přicházejícího si dát předsevzetí, že se pokusíte živit poctivou prací, tak jak to činí většina z nás?

Hodně zdaru v budování nové kariéry Vám přeje

Mgr. Soňa Uhrová

TVŮRČÍ GEN LANŽHOTSÝCH UHRŮ

V sobotním podvečeru dne 12.10.2002 bylo vzpomínáno v relaci Zelený rynek brněnského rozhlasu nedožitých sedmdesátin (9.10.1932) básníka, prozaika, publicisty a dlouholetého redaktora jak rozhlasu Brno, tak i deníku Rovnost, JINDŘICHA U H R A.

Mimo jiné bylo uváděno, že Jindřich Uher se narodil v Líšni, ke které se vždy jako její rodák vřele hlásil.

Když mne jednou v šedesátých letech minulého století navštívil při shromažďování materiálu pro pojednání o lanžhotských hodech a folklóru vůbec, seznámil mne s velmi zajímavou (z hlediska genealogie) skutečností; jeho životopisci se o ní vůbec nezmiňují, snad ji pokládají za druhořadou.

Jindřich Uher mi vyprávěl, že jeho dědeček-stařeček, coby železničář, pocházel z Lanž-

hota, narodil se v Lanžhotě. Byl to, v lidové mluvě, Lanžochan!

Co je na tom pozoruhodného?

V roce 2002 jsme si v Lanžhotě připomenuli nedožitě pětadevadesátiny sedláka JANA UHRA, přezdívkou Šlízka, autora několika téměř už zlidovělých písní; některé z nich napsával sbor lanžhotských mužáků už na dvou CD nahrávkách a kazetách.

V témže roce bylo v Lanžhotě vzpomenuo nedožitých devadesátin lidové skladatelky, básničky, zpěvačky, recitátorky a řečnice (Jindřich Uher o ní napsal ve své knížce Kam usedl pták) ROZÁLIE – RÓZKY HORÁKOVÉ, rozené UHROVÉ, přezdívkou UHŘÍKOVÉ, jejíž některé písničky taktéž slyšíme v nahrávkách lanžhotských mužáků (nejznámější Zařhtali koně...).

S nimi zpívají i dva vynikající tenoristé JOSEFOVÉ UHROVÉ, přezdívkou ŠLÍŽCI. Starší (ročník 1936), otec mladšího, zemědělský inženýr ze sedláckého rodu, má jako autor na nahrávkách lanžhotských mužáků též několik svých písní. On i ostatní výše jmenovaní tvoří ne toliko melodie, ale i texty.

A kdo by neznal v oblasti podlužáckého folkloru a moravských dechovek zpěvačku LUDMILU KOSKOVOU (dnes už ŠVIRGOVOU, žijící u manžela v Kanadě), někdejší sólistku Mistříňanky? Jestliže je její maminka rozená UHROVÁ-ŠLÍŽKOVÁ (sestra Ing. Josefa V. Uhra), lze se divit tomu, že paní Ludmila (ročník 1952) je autorkou textů k některým skladbám z repertoáru Mistříňanky a na nahrávce lanžhotských mužáků má i jednu svoji melodii i textem vlastní píseň?

Věřím, že sklídím všeobecný souhlas, když za jiný tvůrčí projev označím lidové vyprávění a hlasové imitace FRANTIŠKA UHRA (ročník 1963), zpěváka Moravanky, jehož otec měl v Lanžhotě přezdívkou OBUCH.

Ne nepřehlédnutelně se publicisticky v některých tiskovinách projevoval další lanžhotský FRANTIŠEK UHER (ročník 1927), s přezdívkou ŽANŤA, jehož otec nosil přezdívkou SNOPEK.

Nu a v publikaci Spisovatelé Jihomoravského kraje, vydané Knihovnou Jiřího Mahena

v Brně v roce 1989, najdeme hned za Jindřichem Uhrem i moje heslo, tj. JOSEF UHER (ročník 1933), jako povídkář, skladatel a publicista. Moje přezdívkou je JOŽULKA, mého otce byla UHŘÍK, neboť byl bratrem Rózky Horákové – Uhrové.

V rozhlasové relaci, věnované nedožitým sedmdesátinám Jindřich Uhra, bylo též řečeno, že si Jindřich Uher vedl od roku 1947 (to mu bylo patnáct let) deník. Už od konce druhé světové války si deník vedl i Fr. Uher – Žanť a já pětáctýřicet let. Je to náhoda?

Je to jenom náhoda, že v rodech lanžhotských U h r ů - a já se mezi ně nebojím zařadit ani Jindřicha Uhra, ač se narodil až v Líšni – se tolik jedinců projevuje přibližně stejnými tvůrčími vlohami? Moje stařenka Marie Uhrová, rozená Ciprysová (1875 – 1967), vzpomínala nějakého mého předka Uhra z 19. století, který si prý uměl vymýšlet na své spoluobčany povedeně humorné popěvky...

Ptám se tedy: nemají všichni výše jmenovaní UHŘI někde v minulosti společného předka, po němž podělili gen tvůrčích dovedností? Náhodu, anebo pouhou shodu jmen vylučuji!

Nevyzpytatelné jsou cesty lidského kumštýřství...

Jožulka Uher

P.S. Text byl napsán už v roce 2003, dnes poopraven.

UHŘÍCI

Jeden z rodů lanžhotských U h r ů má přezdívkou U h ř í c í – U h ř í k. Na fotografii je část starého pomníku Josefa UHRA – UHŘÍKA, jeho ženy Marie, rozené Ciprysové, a syna Jana. Josef a Marie měli ještě tyto děti: Anna (1893), Martin (1894), Marie (1897), Ludmila (1902), Josef (1905), František (1907) a Rozálie (1912).

I na lanžhotské hřbitovní poměry a zvyklosti je pozoruhodné to, že mimo náhrobku rodičů s fotografiemi a daty, lze v polokruhu od něj vyhledat i pomníky všech jejich dětí, včetně manželek a manželů (až na jednu dceru), které mimo dat nesou i portréty.

Poděkování patří všem, kteří se o tuto skuteč-

nost zasluhují. Vždyť každý křesťan, žádající „**dědictví otců zachovej nám Pane**“, měl by památku těch, jejichž dědictví se dovolává, také ctít. Ostatně přikazuje totéž i Desatero, a to jak po dobu jejich života, tak i po smrti.

Neboť každý z nás bude jednou součástí tohoto **kruhu paměti**!

Jož. Uher – Uhřík

Foto Jožka Tureček

MUZEJŇÁCI – ALBÍNI

Koncem ledna 2008 uplyne už 49 let od založení Muzejního a vlastivědného kroužku v Lanžhotě. Podnět vzešel od tehdejšího kronikáře obce, prof. Pavla Holobrádka. K spoluzakladatelům patřil i **Albín Poláček** a z těch dalších též autor těchto řádků.

Mujejňáci, jak se jim tenkrát říkalo, strhávali na sebe velkou pozornost a zájem lanžhotských i přespolních občanů především svými proslulými **besedami nad kronikou**. Ty mívaly části **kronikářskou a folklorní**. Bývaly čtyři až šest během roku, plus opakování. Kinosál byl pokaždé zcela zaplněný. S některými besedami se představili lanžhotští muzejňáci i v sousedních obcích.

Fotografie z roku 1965, z poloviny onoho desetiletí, které můžeme nazvat **zlatým v lanžhotské kultuře**, zachycuje po jedné z besed některé účinkující a členy kroužku. Stojící zleva: **zpěvák Jan Bartoš – Zonyga**, člen kroužku **Jan Třetina**, zpěvák **Vašek Mikulič**, zpěvačky **Rózuška Bačová – Holobrádková** a **Boženka**

Hakalová – Svozilová, člen kroužku **Mirek Kopřiva**, zpěvačky **Boženka Horáková – Horká** a **Mařenka Uhlířová – Baránková**, pěvecké duo manželů **Marie a Jana Ciprysových**. Dřepící zleva: členové kroužku **Albín Poláček**, **Vojtěch Straka**, **František Třetina**, varhaník **Franta Michalica** a prof. **Pavel Holob-**

rádek. Schází Zdeněk Skryja (fotil) a Jož. Uher.

Po pohasnutí činnosti kroužku (vymíráním jeho členstva) a po následných zánicích několika místních časopisů z devadesátých let minulého století je v této oblasti lanžhotské kultury viditelné vakuum. A to i přesto, že by tu podpora, včetně finanční, ze strany městského úřadu určitě byla, jako ji můžeme vysledovat v oblasti folklóru a národopisu.

Jak už na jiném místě píší, kdysi bývali členové kroužku nazýváni též „albíni“, to podle strýce Albína Poláčka. Víme-li, že v živočišné říši je každý **albín** velkou vzácností, pak v přeneseném významu toho slova je tomu ne jinak i v Lanžhotě, v případě činnosti muzejně-kronikářské. Bohužel... **Kdo ztratil zájem o minulost, nemá z čeho cokoliv tvořit pro současnost bez představ o budoucnosti.**

Upravený text ze září 2004

Text Jož. Uher

Foto Zd. Skryja

STRÝC ALBÍN

PROLOG: Kde bral už jako důchodce tolik síly k potlačování náporů marnosti, aby se znova a znova vrhal do ničivého proudu času pro záchranu pamětihodností, které by, dle jeho soudu, měly kulturně obohacovat i potomky?

Ani vítězové bitev by v nich svých úspěchů nedosáhli bez prostých, neznámých vojáků, přeživších nebo padlých. Nikým jiným nezastupitelných.

I takto uvažuji, když si zavzpomínám na nejúspěšnější desetiletí (rozložené do období 1960 až 1970) v činnosti lanžhotského Muzejního a vlastivědného kroužku, založeného v únoru 1959, spolu s dalšími nadšenci, včetně mne, hlavním iniciátorem kronikářem prof. Pavlem Holobrádkem.

Také v práci a tvorbě tohoto generačně nemladého kolektivu mužů, vycházely všechny jejich úspěchy z úžasného zápalu „neznámých vojáků“, prostých lidí, ponejvíce dělníků a řemeslníků, mezi kterými měli svérázné dominantní postavení dva: folklorista František Třetina a archivář, sběratel a bojovník proti „zubu času“ **ALBÍN POLÁČEK**.

Tvrdím, že s t r ý c A l b í n, jak jsme ho oslovovali, vlastnil z nás všech nejvíce vůle, trpělivosti, zanácnosti, nápadů pro nová témata seriálů diapositivů i víry ve smysl sběru a záchranu starožitností, hodných uložení v muzeu. Byť nejednou nátura prudce vybuchující, prchající z rokování schůzky, ale vždycky se vracějící (vůbec ne kvůli klobouku, v rozrušení zanechaného na věšáku v kroužkové cimérce starého stavební varhaníka Franty Michalice) a s nemenší umíněností a motivací dál pracující a nápady sršící!

Navíc každého z nás povzbuzující, den co den Lanžhotem neklidně kvapným krokem či na kole pendlující, nedopustit, aby to, co „zahýňá“, skutečně před jeho očima a za jeho života

zahynulo. Vinu, že něco takového dopustil, by asi neunesl.

Býval to takový ten pod kopcem a na kopci lanžhotského folklóru, národopisu, muzejnictví, vykopávek amatérské archeologie, sbírek a historie s osudem smířený Sisyfos, znova

a znova vzhůru na vrcholek kopce válející balvan svých idejí, který se mu za patami skutálel zase dolů.

Strýc Albín Poláček se narodil v Lanžhotě 29. ledna 1908 v chudobné rodině. Ve škole ho nejvíce bavil dějepis a kreslení. Už v pokročilém věku jako na slovo vzatý mistr stolař (ale zručný i v tesařině a jiných řemeslech), který začal a několik let pracoval u Galuse a končil u ČSD, navštěvoval v Břeclavi kurzy kreslení

a malování u známého výtvarníka prof. Štefana. Mně daroval krásnou olejomalbu zátiší se slaměnkou a devíti červenými jablky. Velmi zdařilé dílko. Netuším, kde všude jinde visí na zdech jeho obrazy, ponejvíce přírodní motivy, rozhodně ne kýče ambiciózního netalentu. Měl ruku kumštýře...

To, že mi léta pomáhal na dostavbě domu, nebylo hlavním svorníkem, který nás spojoval do opravdového a hlubokého přátelství. Rostlo z naší společné, harmonické práce v muzejním kroužku, z naší souhry při tvorbě besed nad kronikou, ale také z našich stejných vlasteneckých ideálů. Strýc Albín byl národovcem v dobrém slova smyslu a mužem plným lásky k vlasti a jejím dějinám!

Stále ve mně přetrvává dojetí nad jeho téměř otcovskými obavami o moji existenci, když mne v polovině šedesátých let minulého století vyslyšali na Krajské správě StB v Brně a posléze z politických důvodů postavili před okresní soud v Břeclavi. (Rehabilitován jsem byl po listopadu 1989.)

Nevím, kde a jakými traumaty prošel strýc Albín za války, v době Protektorátu. Neumím si proto vysvětlit jeho až chorobnou hrůzu z přesvědčení, že se Němci zase jednou vrátí, podmaní si nás a každého, o kom budou vědět, že se proti nim vyslovoval nepřátelsky, uvrhnou do koncentráku, nebo přímo popraví. Pokaždé, když jsem zpracovával například téma Slovenského národního povstání nebo osvobození Lanžhota Rudou armádou v dubnu 1945, jako textové náplně besed nad kronikou, prosil a přemlouval mne, abych Němce „nedráždil“. Co úsilí mne stálo, abych ho upokojil a strach v něm potlačil. Tu úzkost jsem z něj však nikdy nevypudil. Ani v případě mých otevřenějších názorů proti panujícímu režimu.

„Neznámý a prostý voják“ lanžhotského muzejního a vlastivědného kroužku strýc ALBÍN POLÁČEK, ten jakoby lidský „reaktor“ pohánějící činnost a tvorbu kroužku, byl navždy zbaven smrti v břevlaské nemocnici, smrtí, která i k němu, těžce nemocnému, přistoupila 25. prosince 1981. Pohřeb hodný „neznámého vojáka“ mu byl vypraven z domku poblíž starého mlýna a Lamberkova kopečku, ač několik desetiletí žil s manželkou Františkou a dvěma syny Oldřichem a Jiřím v pofrontovém novém domě u zámku.

V domku „smutku“ u Kyjovky, sousedícím se stavením, z něhož byl vypraven i pohřeb lidové skladatelky Růžky Horákové – Uhrové, kterou strýc Albín nezměrně obdivoval, její dílo prosazoval a ona si ho kvůli tomu velmi vážila, tichounce jako starý pták v klínce samoty žila vdova po strýcovi Albínovi, stařenka Františka, co nejbohatší pramen vzpomínek na něho...

EPILOG: Pokud tyto moje řádky dosáhnou toho, že se muzejník strýc Albín Poláček nestane na stránkách dějin Lanžhota v jejich střední části 20. století ve spojitosti s činností a dílem Muzejního a vlastivědného kroužku zcela „neznámým vojákem“ v tom nejsmutnějším slova smyslu, nebude moje úsilí marné. Po určitý čas ve vzpomínané době byli členové kroužku nazýváni lanžhotskými občany **ALBÍNI**. Takovou osobností mezi nimi tenkrát strýc Albín byl.

Kéž i v mé vzpomínce jako takový přetrvává...

V lednu 2008 si připomeneme sté výročí jeho narození!

Jožulka Uher

Foto Zdeněk Skryja a rodinný archiv

LESNÍ MUŽ – POETA

O kterém lesním muži je řeč? Tím mužem, poetou, který většinu svého volného času tráví v přírodě, v našem lužním lese, vždy připraven zachytit krásy kolem sebe, které jako pozorný fotograf vnímá, je pan **Jožka Tureček**. Když píšou Jožka, tak proto, že jako Josefa ho snad ani nikdo nezná. A proč ho vzpomínám? Pan Jožka Tureček se 16. prosince dožívá neuvěřitelných 80 let. Jistě mi čtenáři dají zapravdu, že věk není na pana Turečkovi vůbec znát.

V z t a h
k lužnímu lesu
s vodami má
hluboké kořeny
už v jeho dět-
ství. Jeho otec
pracoval celý
život v lese jako
lesní dělník – ru-

bač. Maminka sloužila na loveckém zámečku Lány, kam za ní malý Jožka den co den běhával. Nemůžeme se proto divit, že se skvěle orientuje v celém lese a ovládá všechna pojmenování jednotlivých částí lesa. Z toho vyplynuly už v raném věku jeho koníčky – rybaření, fotografování, skauting. (Je jedním z nejstarších žijících skautů v Lanžhotě.) Zúčastňoval se skautských táborů a v roce 1947 dokonce zastupoval Jana Petrlu jako vedoucí skautského tábora v Rarbo-ku, kde zároveň plnil funkci fotodokumentaristy. Své orientace v lese využil k pomoci spoluobčanům, kteří museli v době komunistického teroru prchat do zahraničí.

Ale teď se musím vrátit k názvu článku – Lesní muž – poeta. Proč poeta? Starší generaci to určitě vysvětlovat nemusím, ale mezi mladšími se určitě najdou takoví, kteří neví, že pan Jožka Tureček je také básník. Kdy se k němu sklonila a políbila ho múza básnictví, na to jsem se už zeptala jeho samého.

„Skládat básně jsem začal už v době mých studií, ale později potlačily mou básnickou tvorbu starosti o rodinu a k psaní jsem se vrátil, až když jsem ovdověl,“ říká J. Tureček. Na otázku, kde bere pro svou tvorbu inspiraci, odpovídá,

že do svých básní vkládá své pocity, svůj život, lásku a obdiv k přírodě a k ženám, jako věčnému básnickému tématu. Přestože Jožku Turečka znají všichni starší Lanžhotčané, tak možná už málokdo ví, že vlastním nákladem vydal pro sebe a své přátele sedm útulných básnických sbírek (od roku 1999 do roku 2005 vždy jednu, až v minulém roce vynechal) a osmá je na cestě. Ráda bych s panem Turečkem udělala výběr z jeho básní pro naši knihovnu, aby se s jeho tvorbou mělo možnost seznámit více čtenářů.

Dalším velkým životním koníčkem Jožky Turečka je fotografování, jak se zmiňujeme výše. Říká, že tento koníček ho drží od doby protektorátu, kdy si koupil svůj první levný a obyčejný fotoaparát. Těch má doma také pořádnou sbírku – deset, a přestože má i digitální fotoaparát, který jsme někteří už definitivně vyměnili za klasiku, on nejráději používá japonský Canon. Rád prožívá to dobrodružství okamžiku, kdy oko fotografa hledá, zaostřuje, čeká na vhodný okamžik. A pak zase čeká, až z temné komory vyjde obrázek a teď teprve může porovnávat, jestli ten okamžik, o který mu právě šlo, je správně zachycen i čočkou fotoaparátu.

Pan Tureček je velmi skromný a nechtěl, abych o něm psala, ale protože jsem přečetla všechny jeho básně, nemohla jsem mu touto cestou nepoblahopřát k jeho životnímu jubileu. Přestože některé své lásky už dávno oželel, jak píše v jedné své básni, tak láska od své rodiny a ke své rodině, láska ke všemu krásnému, co ho obklopuje, mu stále zůstává a já mu přeji, aby to tak bylo ještě hodně dlouho, aby jeho oko fotografa a duše básníka stále vnímaly krásy, které tak rád zachytí jako obrázek na fotografii a jako verš na papír.

Jaroslava Bartošová

...Dokud mi život nedá mat
kež dá mi vše co naskýtá
Nejen v hezkých snech putovat
kde cesta vede barvitá
(*Plaché přání*, Hlazení oblázků – Naslouchání pramenům, 2002)

Jsem tu

*Já přišel na svět v zimním čase
takový malý Téměř nic
Ne tedy čáp To vrána zase
má zásluhu tu ponejvíc*

*Už moře času uplynulo
kdy jsem byl vratké pachole
kdy se mi z nosu cosi lilo
Ještě neuměl na kole*

*Bezstarostnost mě opustila
coby školáčka v 1.Bé
Tam poznal čítanková díla
i taje světa bezbřehé*

*Hošík z rodiny chudobnější
patřil jsem k dětem ulice
Tenkrát nevnímál holky zdejší
spíš s kluky honil zajíce*

Jožka Tureček

ANAZDRIV!

Má fotografa bystrozraké oči
a z duše k hvězdám vzhlíží poeta,
kde řeka líně jde, kde tůně mlčí,
tam srdce rybáře v něm síť splétá.
**Je schopen vůlí skauta lámat jako stébla klasů
ta pouta, která tělu nasazují ruce Času!**

V prosinci chlapsky kolem ramen uchopí
OSMDESÁTKA Sůhradčana JOŽKU TUREČKA,
s jehož tvorbou se střetávají i čtenářky a čtenáři zpravodaje LANŽHOT.
Tož, Jožko, po sůhradsky **ANAZDRIV!** (Na zdraví!)

- JU -

JURÁČKOVCI

Čtenář našeho zpravodaje pan Celestín Mihál ze slovenské Skalice mi letos daroval fotografii, kterou nemohu neukázat i vám ostatním příznivcům dechovek a z nich především pamětníkům v tomto hudebním žánru, zaměřeným na moravsko – slovenské pomezí.

Nápis na bubnu ozřejmuje, že se jedná o dechovou kapelu s názvem **JURÁČKOVCI**, která pod vedením kapelníka Františka Juráčka z Týnce držela téměř třicet let na Podluží prim a u nás v Lanžhotě mívala vpravdě domovské právo. Fotografii mohu nazvat **jubilejní**. Přítel Celestín na jejím rubu uvádí tyto důležité a podrobné informace, cituji: **Juráčkova kapela na svatbe v Uníne 30. 4. 1972.** (Tudíž, dodávám, letos tomu bylo pětatřicet let!) A dále píše: **Horný rad zlava: Josef Polínek, Štefan Duchoslav, Josef Konečný, ženich Ján Hladký, nevesta Štefánia Ovečková, Antonín Hakala, kapelník František Juráček, Vít Zigáček a Ludvík Prajka starší. Spodný rad zlava: Ludvík Prajka mladší, ing. František Juráček – syn kapel-**

níka, Mirek Soustružník a Mirek Hakala.

V tomto složení byli Juráčkovci na svém pravděpodobně posledním muzikantském vrcholu. To už kapelník pan Juráček „tloukl“ na buben. Sestava má hned několik **mimořádností**: jsou v ní **dvakrát otec se synem, tj. Juráci a Prajci, bratrská dvojice Hakalů** a tenkrát ještě mladičký a zcela neznámý, dnes naopak proslulý, plodný a oblíbený skladatel **Jožka Konečný**. A ta poslední mimořádnost, spíše smutná skutečnost, je ta, že polovina z těchto muzikantů už nežije a ostatní, snad až na Jožku Konečného, hudební nástroje odložili... A kdo ví, jaký osud nabralo manželství toho ženicha a nevěsty.

I když říkávám, že **smysl má jenom to, co má sílu pokračovat**, zde ze své filozofické zásady svolím uznáním, že muzika Juráčkovců svůj smysl měla, byť po ní zůstalo jenom málo amatérských nahrávek, aby ta větší část jejich hudebního díla setrvala pouze ve vzpomínkách pamětníků...

- Tón jako ptáčka do klece nepolapíš! -

- JU-

SLOVÁCKÁ SVATBA

Svatbě, při které se svatebčané oblékali do kroje, jaký jim podle jejich stavu, pohlaví a věku přináležel, a to od těch nejmenších – nejmladších po ty nejstarší, se u nás zažilo a ujalo označení **s l o v á c k á**. Zatímco svobodní chlapci byli v **červenících** a **pod guláčama**, svobodná děvčata si zvolila buď **rožky** nebo **šatku**. Protože kroj představoval před sto a více lety to nejsvátečnější a nejparádnější oblečení, které naši předci v Lanžhotě i jinde na Podluží vlastnili, můžeme usuzovat, že za oněch časů bývaly svatby pouze a jen slovácké, kdy hlavním oděvem byl kroj.

Zatím poslední dvě slovácké svatby, při nichž však v kroji nebyli všichni svatebčané, ale především svobodná chasa a s nimi jen pár mužáků a vdaných žen, se uskutečnily zhruba před dvaceti roky (přesná data samozřejmě známá jsou, ale o to tu nejde): jednu připomíná Břeta Osička, to se přes pole ženil Libor Kováč od Sokolského, a o druhé jsem psal já sám, kdy nevěstou byla Růžena Straková z Komárnova a ženichem Milan Ševčovič. Roky běží a zdá

se, že další slovácké svatby v moderním už městě Lanžhotě se nedočkáme.

Fotografie, která doprovází toto krátké povrchní zamyšlení, ukazuje – zachycuje účastníky slovácké svatby v Lanžhotě, shromážděné před okny a pod dvěma akáty hostince Roberta Hrdličky (dnešní Podlužan). Říká mi jenom to, že vlevo nahoře před kmenem akátu stojí Jan Uher – Šlízek starší, čtvrtým od něho je můj otec Jožka Uher – Uhřík a po jeho levici snad Joska Šesták z Dolní ulice. Nepoznám družbu, ženicha a nevěstu, mládence a družičku, nevím, či svatba to byla a ve kterém roce. Jen přibližně – před rokem 1933 – 32. Škoda, že se na snímek nevešli muzikanti, abychom zvěděli, kdo u nás tenkrát hrával...

Byl bych rád, kdyby se mezi čtenáři a čtenářkami zpravodaje našel někdo, kdo by nám dal vědět o fotografii více než pouze to, co uvádím. Tím se náš zpravodaj stane časopisem, který dává i přijímá.

-JUR-

RAJČUŘA a NÁTOŇ

Ještě když žil, poslal mi pan František Uher – Žanta, jemuž jako písmákovi vděčíme za uchování mnohých událostí z historie Lanžhota a jeho některých osobností, materiál, který doprovedl tímto dopisem, cituji: „Daruji Ti kopii zápisníku obecního – nevím koho – asi policajta či písaře, starosty nebo nevím koho, který obsahuje čísla domů a obyvatele podle ulic, a v druhé polovině obyvatele podle čísel popisných domů. Je z II. poloviny 19. století a končí asi rokem 1900. Desky tohoto „slovníčku“ byly zpevněny nalepením tvrdšího listu z kalendáře. Strana 2 a 3 byla vyztužena vlepením nepotřebného úředního osvědčení z r. 1890. V sešitku byly některé listy zpřeházeny a některé chybí. Vzadu jsou u jmen čárky („jako v hospodě“). Konec citace.

Na každé stránce u sloupce jmen s čísly domů jsou také připsány názvy ulic a uliček nebo míst, na nichž se uvedená stavení nachází. Na upozornění Žantě jsem si vynašel onu stránku, na které jsou uvedena tato jména majitelů domů: **349 Josef Ciprys, 360 Martin Ciprys, 521 J. Žaloudek, 37? Barbora Třetina, 374 Ondřej Holobrádek, 350 Michal Pivnička, 339 Rozalie Šoška, 359 Kašpar Škrobáček, 323 Michal Uhlíř, 373 Naubach, 525 Štajner a 418 Jan Ciprys.** Při tomto sloupci jmen je jako jméno ulice či místa napsáno u rajčůře. Opakují: u rajčůře.

Nad tímto pojmenováním jsme si oba marně lámali hlavy. Smysl názvu jsme nechápali a netušili jsme, do kterého místa v Lanžhotě tenkrát patřil. Jak už to v životě chodí, člověk mnohé nalezá tenkrát, kdy to vůbec nehledá. Lanžhotský kostelník **JAN STRAKA (1878 – 1958) z Komárnova čp. 100**, si vedl tak zvanou **Knihu zemřelých a pohřbených v Lanžhotě od roku 1921.** (Poslední záznam je z 19. října 1957.) Když jsem v ní, nevím už po kolikáté, listoval, narazil jsem u záznamů z roku 1948 na zápis o tom, že 27. března, v pořadí desátý v tom roce, zemřel **mladý Jagoš holič z čp. 371.** Za tímto sdělením, ve sloupci velmi zajímavých poznámek, je připsáno **u Rajčůře. !!!!!**

Ale to není ještě všechno. V záznamech z roku 1956 je tento řádek: **31. května**, v pořadí pětadvaceté, zemřelo **dítě dcery hajného Tinky, čp. 403 u Rajčůře. !!!!!**

Protože nám starším pamětníkům je velmi dobře známé, kde Jagošových a Tinkových bydleli a kde domy, v nichž žili, se stále nachází, místo zvané **u Rajčůře**, nebo také **u rajčůře**, bylo nalezeno. Pro nevědoucí uvádím, že jde o lokalitu mezi ulicemi Břeclavskou a Dolní, při parčíku před samoobsluhou Jednoty na kraji Nové ulice. Před letopočtem 1900 se zde nacházela ještě nezastavěná pastvíska.

No dobře, místo známe, ale co za rajčůře se tam vyskytovalo? S odpovědí mi pomohl kamarád z Veselí nad Moravou, skladatel a textař, prozaik a publicista i moderátor pořadů a koncertů dechovek **Vladimír Salcák**. Když mi poslal svazek svých povídek a fejetonů, ve vyprávění s názvem **V Zarazících krajní dům** (vysvětluje v něm vznik známé písničky stejného názvu) mimo jiné čtu, cituji: „**Svatba se chystala zrovna v době, kdy se na louce v blízkosti domku Kampionových ukvartýrovali císařští dragouni i s Antošem. Kolem Rajčůrně, jak se dosud říká louce, kde dragouni cvičili, chodila Bětko na sena**“. Konec citace. Tak vida Reiter = jezdec, Reiten = jízda a na koni se u nás vždycky **rajtovalo** a ne jezdilo. Tudíž naše záhadná **rajčůra**, jak ji podržel v paměti i náš lanžhotský kostelník Jan Straka, byl asi kus pastvíska, na němž se **rajtovalo na koních!** Jak zvláště si naši předci ten germanismus převedli do své mluvy! O názvech našich ulic měli bychom si jednou pobesedovat hodně víc a podrobněji, protože je to v místopisu zajímavá a důležitá kapitola.

*„Na tem našem nátoni,
na tem našem nátoni
zatočiui sa švarný šohaj
na vraném koni.“*

Písničku s výše uvedeným textem zná na Podluží i u nás hned několik pokolení. Ale

rozumíme tomu, na čem se ten šohaj se svým koněm zatočil? Víme, co to ten náton byl, nebo někde třeba ještě je? Až do pondělka 24. září 2007 nevěděl jsem to ani já. Asi mne nikdy nic nenutilo přemýšlet o tom.

Potřeboval jsem poznat jméno ženy na jedné staré fotografii. A tak jsem si pro ně zašel za pamětníci nejpopovlanější: za 87letou paní Libuši Šulákovou, s přezdívkou Hulínovou. Uspěl jsem. Řeč na náton zavedla paní Šuláková sama. Se vzpomínkou na svého tatíčka, který do ní vědomost o slovu náton vložil. Poslechněme si ji (převedel jsem do spisovné češtiny).

V letech ne tak dávných minulého století, mívál své pevné, stále a vyhrazené místo na téměř každém dvoře, na velkém sedláckém především, objemný, nevysoký „špauek“ – špalek („kuátek“ – klátek) z kmene tvrdého stromu. Nejčastěji z dubu. Na něm se roky rokoucí, dokud se jeho horní plocha nezdeformo-

vala, „rúbalo“, tedy sekerou i pantokem sekalo – štípalo dříví na polénka – polínka. Při tomto rúbání vznikaly všelijaké odštěpky, třísky, hoblinky, které se kolem špalku hromadily a pod nohama rubače i vlivem počasí mísily s hlínou. Ta se v procesu hnití a rozkladu stávala natolik úrodnou, že si ji hospodyňky dávaly do květináčů i truhlíků.

Už nedohledáme, kdo první a proč nazval prostor kolem špalku na štípání dříví nátonem. Ano, to to byl náton! Na něm kolem špalku, se mohl skutečně šohaj na koni otočit, jak se o tom zpívá. Dnes nejsou nátoně a ani koně a snad už ani ti šikovní šohaji do sedel na ně. Zůstává jen písnička, v níž se může každý zpěvák na koni na nátoni zatočit kolikrát chce. Když umí zpívat a písničku zná. A věříte, že ani takových už není na rozdaj?!

Jož. Uher

HABÁNI V LANŽHOTĚ

Nechci podrobně popisovat historii habánského osídlení v Lanžhotě, protože se tímto tématem už dříve dostatečně zabýval pan Jožulka Uher v Malovaném kraji a také ve starším vydání zpravodaje. Ale opakování je matka moudrosti a trocha historie nikoho nezabije, tak malé připomenutí neuškodí. Začneme všeobecným pojednáním o habánech, jak nám píše encyklopedie.

Víte, kdo byli habáni? Habáni = novokřtenci, toufaři, anabaptisté byli stoupenci radikálního křídla reformace, které praktikovalo křest pouze u toho, kdo víře rozumí, tedy u dospělých. Překřtívali ty, kteří byli pokřtěni jako nemluvňata. Hnutí vzniklo v roce 1525 ve Švýcarsku. Různorodé novokřtěnecké skupiny byly kolektivně spojovány s německou selskou válkou a po její porážce byly z Německa, Švýcarska i Rakouska hromadně vypovídaný. Asi v polovině 16. stol. se začali usazovat na jižní Moravě a na západním Slovensku.

Moravští habáni vytvářeli samostatné osady s vlastními církevními, politickými a hospodářskými samosprávami. Vynikali

jako všestranní řemeslníci, zejména výrobci keramiky, fajáns, jejíž technologie přetrvala v lidové výrobě, ale také např. ve vinařství. Žili společným životem, pomáhali si a měli společný majetek. V druhé polovině 16. stol. jich údajně bylo dvacet až třicet tisíc, sídlili ve 108 obcích na Moravě a na Slovensku. První vypovězení z Čech a Moravy bylo roku 1528, které však nebylo respektováno. Roku 1535 byli opět vypovězeni, ale po roce se vrátili a následovalo desetiletí hospodářské prosperity. Když se situace zhoršila, část habánů odešla do bezpečí na západní Slovensko a do Dolních Rakous. Ti, kteří zůstali, se ukrývali v úkrytech (lochy). Počátkem 70. let byly na habány uvaleny daně, čímž byli uznáni za zákonité obyvatele země. Po Bílé hoře ale doba tolerance končí a v roce 1622 byli ze země z náboženských důvodů nemilosrdně vypovězeni. Bez jakéhokoli majetku museli do jednoho měsíce Moravu upustit. Odcházeli na západní Slovensko, do Sedmihradska, Valašska (Rumunsko?) a na Ukrajinu. V 80. letech 17. století bylo zrušeno společné vlastnictví a zbylí habánští řemeslníci

pokračovali ve vlastních dílnách. Za vlády Marie Terezie byl pak na habány vyvíjen silný rekatolizační nátlak, a tak roku 1874 začíná hromadná emigrace do USA a Kanady.

*Všeobecná encyklopedie,
internet - Wikipedie*

Do Lanžhota přišli habáni v roce 1565. Roku 1585 si vystavěli společný dům, pravděpodobně to bylo v místech Komármova, nyníjší domy č. 120 a 121. Několikrát byl zničen válečnými konflikty, ale vždy jej znovu obnovili. Poslední zmínka o pobytu habánů v Lanžhotě se váže k roku 1622. Podle některých zdrojů byli lanžhotští habáni ševci, údajně jim patřil i mlýn.

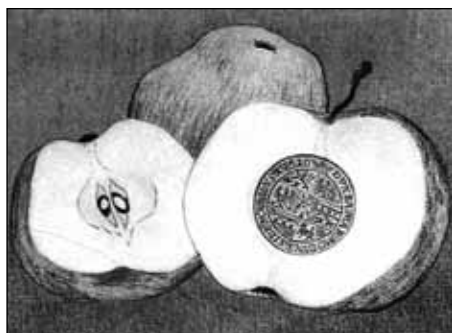
Podrobné studie o sídlech habánů v Lanžhotě, jak je napsal pan Uher, si můžete přečíst v městské knihovně.

O lanžhotských habánech byly napsány dvě pověsti. V jedné z nich se říká, že když museli habáni narychlo opustit Lanžhot, nesměli si s sebou vzít nic ze svého majetku. Poprosili, zda si mohou odvézt na vozech alespoň jablka. Když jim to bylo dovoleno, naplnili několik

vozů jablky a jeli směrem na Slovensko, k převozu přes řeku Moravu. Převozníkovi neměli čím zaplatit a tomu se jich zželelo a převezl je i zadarmo. Za odměnu dostal několik jablek. Jaké bylo jeho překvapení, když se do jednoho zakousl a málem přišel o zub. V jablíčku byl dukát. A jak zjistil, i v dalších, které od habánů dostal. Tak se přece jen podařilo habánům část svého majetku odvézt.

Druhou pověst vám předkládáme v celém znění.

Jaroslava Bartošová

Habánský poklad

Do dnešní doby se v Lanžhotě vypráví, že pod mnoha domy jsou několik kilometrů dlouhé a složité rozvětvené sklepy starých obyvatel – habánů. Pravda, mnohé z nich jsou již pobořeny a na různých místech zasypané, ale leckterý Lanžhotčan se chlubí, že právě jeho vinný sklep je pozůstatkem habánského podzemí. Vypráví se také, že když habáni museli opustit jih Moravy za trest, že nechtěli přestoupit na katolickou víru, nesměli si nic odvézt. Veškeré poklady, kterých měli hojnost – dával prý jim sám ďábel, s nímž byli ve spojení – museli nechávat na místě. Proto je zazdíli.

Mnozí lidé se již v minulosti snažili habánský poklad najít. Zatím bezvysledně. Poklady prý sice jsou v lanžhotských sklepech dodnes uloženy v sudech od vína, ale může se k nim dostat jen ten, kdo zná tajemný vchod do sklepa a tajné heslo. Za humny u domu, v němž

dlouhá léta bydleli Mikulíčovci, jsou prý nehluboko v zemi zakopány železné dveře, vchod do podzemní chodby. Za těmito dveřmi hoří oheň, u kterého stojí několik sudů zalitých smolou. Na prvním dřímá černý kohout se zlatým hřebínkem, který hlídá habánské poklady. Kdo se k nim chce dostat, musí projít kolem něho a pronést heslo, které znali jen habáni. Kdo by vstoupil do chodby a heslo neznal nebo popletl, toho kohout začaruje. Proto se lidé bojí odpovídat hlinu a hledat ukryté poklady.

K dosažení pokladu vede jediná cesta. V době, kdy se o Vánocích slouží půlnoční mše, je kohout bezmocný. Odvážlivec však musí beze slova vyhrabat hlinou zasypané dveře, proběhnout chodbou, do upotřeбенých „onuček“ nabrat ohně hořícího na sudu s pokladem a rychle utéci. Za hodinu za ním železné dveře samy hlučně zapadnou. Kdyby však odvážlivec

promluvil nebo nebyl dostatečně rychlý, zahynul by hladu, protože by se přes zavřené dveře nemohl dostat ven.

Jestliže se přesto někomu podaří přinést ohýnek domů, musí jej posypat drobtý chleba. Tím ohýnek přestane pálit a promění se v peníze, ve vytožený poklad, který majiteli přinese

štěstí a požehnání. Ještě dlouho po svém nuceném odchodu z Moravy a z Lanžhota chodívali habáni tajně nabírat zlatého ohně ze sudu. Pokladů nikdy neubývalo a ohýnek nad vinnými sudy vždy dorůstal do původního tvaru.

(z knihy *Kde modrý plamének hoří – Pověsti z kraje pod Koprníkem, Buchlovem a Pálavou*)

KNIOVNA DOPORUČUJE

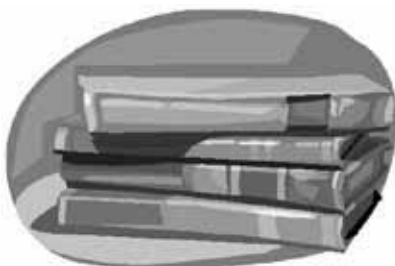
„Svět není zlý, děvče. Pokud si to myslíme, žijeme v klamu. Bůh nemohl stvořit zlý svět, takový čin by odporoval jeho podstatě, která je dobrá. Nemůžeš mu špatnost světa dávat za vinu. Eriugena napsal, že Bůh nemohl stvořit to, co neexistuje. A zlo samo o sobě neexistuje. Zlo je jen nedostatek dobra, jako je ticho nedostatek zvuku nebo nemoc nedostatek zdraví. Tak uči svatý Augustin. Je velkou výzvou plnit tento prázdný prostor svými činy, a tím jej přibližovat božimu tvůrčímu úmyslu, není to krásný úděl člověka? Moci se podílet na tvoření jen tím, že plníme dobrem zatím prázdný prostor?“

Tato slova dal do úst mistru Janu Husovi spisovatel Antonín Polách ve své knize *Mezi císařem a papežem*. Dramatický příběh italské kurtizány vtažené do osudových událostí, které ovlivnily českou a evropskou historii, ukazují zajímavý názor na dobu kolem upálení mistra Jana.

Rozhodni se pro risk – Petr Esterka v rozhovoru s Alešem Palánem

Kniha rozhovorů s biskupem Mons. Petrem Esterkou, rodákem z Dolních Bojanovic, vznikla letos v létě během několika málo týdnů, které strávil v naší republice s rodinou, přáteli a věřícími. Kniha seznamuje s jeho životem od doby dětství, přes dramatický útek přes hranice až po dnešní dny při pastorační ve Spojených státech amerických. Nevychýbá se ani

ožehavým tématům, jako jsou např. sexualita, homosexualita, rozvody, celibát, přijímání eucharistie na ruku apod.

Přežila jsem - Immaculée Ilibagiza

Otevřená výpověď o zradě, nenávisti a odpuštění

Až do onoho osudného dne roku 1994 se Immaculée domnívala, že se narodila v ráji. Jak je možné, že se ráj během okamžiku promění v peklo? Že lidé, kteří spolu dosud žili jako dobří sousedé, se začnou k smrti nenávidět? „Zabíjejte Tutsie, kdekoliv na ně narazíte – ani jednoho nenechte na živu.“

Immaculée jako zázrakem přežila a po týdnech prožitých v hrůze a zoufalství neztratila víru a nakonec v sobě našla odvahu nejen přežít, ale i odpustit.

Pro milovníky květin: **Pivoňky, Kapradiny, Listnaté dřeviny pro zahrady a skalky, Orchideje na zahradě, Orchideje v bytě, Zahrady v japonském stylu**

Psychiatr odpovídá na dotazy, které napsal sám život – MUDr. Jan Cimický: **Co vy na to, doktore...?**

Zdeněk Matějček a kol.: **Osvojení a pěstounská péče** – kniha přináší řadu podnětů, návodů a doporučení, jak postupovat při úvahách a rozhodování o přijetí cizího dítěte do své rodiny.

BÁSNÍK A FOLKOVÝ ZPĚVÁK V KNIHOVNĚ

aneb Autorské čtení poprvé

Netradiční akci jsme uspořádali v knihovně pro naše devátáky. Co si budeme namlouvat, myslet si, že 38 devátáků vydrží hodinu poslouchat básně, je značně naivní představa. Když se ale četba básní doplní folkovými písničkami, které jsou navíc i vtipné, stane se z fádního čtení docela zajímavá a živá akce. Takový jsem měla pocit, když v naší knihovně četl své básně regionální básník z Bořetic Oldřich Damborský a svými písněmi ho doprovázel folkový zpěvák z Velkých Bílovic Zdeněk Patočka. Pan Damborský dokonce na přání žáků složil na tuto akci „rychlóbásničku“. Po překonání ostychu se na závěr rozvinula diskuze na téma tvorby

básní a také hudby všeho druhu. Rozcházeli jsme se všichni (aspoň doufám) spokojeni. Pořad jsme natočili a odvysílali v kabelové televizi, ale vzhledem k možnostem naší techniky a slabému hlasu pana Damborského, byl zvuk hodně nekvalitní, za což se divákům omlouváme.

Autorské čtení jsme měli v knihovně poprvé a byla bych ráda, kdyby to nebylo naposledy. V budoucnu podobnou akci rádi zopakujeme, pokud bude mít i škola o takovou netradiční besedu zájem.

Jaroslava Bartošová

Půjčování v době vánočních svátků

Čt. 20. 12. 9.00 – 13.00 – mimořádná změna, odpoledne zavřeno

Pá. 21. 12. 13.00 – 17.00

27., 28. a 31. 12. ZAVŘENO

Naše kabelová televize

Lanžhotská kabelová televize oslavila v loňském roce desátý rok své existence. Při této příležitosti vyšel ve zpravodaji zajímavý článek od tehdejšího starosty Tomáše Polácha, věnovaný začátkům budování KT. Protože se ve své praxi často setkávám s názory občanů na kabelovou TV, dovoluji si také napsat pár poznámek. Upozorňuji, že se jedná čistě o můj subjektivní pohled.

Nejčastějším „omylem“ kolem kabelové TV, se kterým se setkávám, je představa občanů, že lanžhotská kabelová televize je podnikajícím komerčním subjektem. Ale tak tomu u lanžhotské KT není. Zřizovatelem a majitelem kabelové TV není nikdy jiný než my, občané Lanžhota, kabelovka je městským majetkem. Nejedná se o komerční síť, jako je např. UPC, Karneval Media nebo třeba břelavská RTV5. Je to vlastně jakási naše velká společná televizní anténa. Vybírané poplatky slouží jen k úhradě jednotlivých programů, protože ty samozřejmě nejsou zadarmo a musí se za ně platit. Například za příjem programu SPECTRUM musí město zaplatit 23 Kč za každého připojeného účastníka, za EUROSPORT je to 12 Kč. Z těchto jednotlivých poplatků se potom skládá celková výše poplatku pro občana. Kabelová televize je také složité technické zařízení, které vyžaduje údržbu a občasnou výměnu některých dílů. Technické komponenty nejsou levná záležitost, například běžný zesilovač stojí od 6 000 do 15 000 Kč, jedna spojka překopnutého trasového kabelu vyjde i na 2 000 Kč. Přesto nevychází údržba nijak draze, cena za servis se pohybuje kolem 10 Kč měsíčně za jednotlivého účastníka. A v tom je také kouzlo a výhoda takového společné nekomerční kabelové TV, za minimální poplatek získáváme maximální službu. Zkuste porovnat programovou nabídku naší kabelovky se srovnatelnou nabídkou komerčních služeb, jako je např. UPC DIRECT, DIGI TV, O2TV atd. Zjistíte, že i velmi levná satelitní platforma DIGI TV, vychází výrazně draze. Navíc si můžeme sami rozhodovat o složení programové nabídky. Když v loňském roce občané projevíli zájem o program GALAXIE SPORT, byl velmi

brzy zařazen. Stejně tak, když členové farnosti požadovali program TV NOE. Přestože je vždy těžké vyhovět všem, myslím, že v Lanžhotě se to zatím daří, máme programy pro děti, sport, hudbu, filmy, zpravodajství, dokumenty. A co je neméně důležité, máme vlastní informační program, bez kterého si komunikaci v Lanžhotě už ani nedovedeme představit.

Základní údržbu naší kabelovky zajišťují už 10 let, a tak už také znám její slabé stránky. Ve většině částí Lanžhota je příjem bezproblémový, ale existují lokality (např. ul. Kout, Husova), kde je údržba nutná častěji. Souvisí to především se špatným stavem kabeláže, která byla často poškozena při různých výkopových pracích, a poslední dobou také už se stářím jednotlivých komponent. Vzhledem k tomuto stárí a také k začínající digitalizaci (viz další odstavec) bude třeba v budoucnu počítat s vyššími náklady na výměnu technických zařízení.

A jak to bude s kabelovou TV dál? Občané se již z médií jistě doslechli, že se chystá digitalizace televizního vysílání. Pro diváky připojené ke kabelové TV tato skutečnost neznamená žádnou změnu, zařízení ve studiu KT bude převádět digitální vysílání na běžné analogové, a tak si pro příjem digitálních programů nebudete muset kupovat novou TV nebo set-top-box. Digitalizovat je ale možné i samotnou kabelovou TV, takový způsob vysílání se nazývá DVB-C. Digitalizace KT by přinesla možnost zvýšení počtu programů, zvýšení kvality, možnost příjmu HDTV a další výhody, ale na druhou stranu by bylo nutné ke každému TV pořizovat speciální set-top-box, který je odlišný od typu používaného pro pozemní digitální vysílání a i po stránce obchodní je celá záležitost poměrně komplikovaná. V tuto chvíli by digitalizace pro občany přinesla více problémů než zisku, a proto není nyní aktuální. V budoucnu se jeví jako ideální smíšený model vysílání, současné programy by zůstaly v analogové podobě a nové HD programy (programy ve vysokém rozlišení) nebo prémiové kanály (např. HBO) by byly k dispozici zájemcům v digitálním formátu.

Poznámky k programové nabídce:

- V příštím roce budeme nuceni ke změně programové nabídky. Společnost, která nám prodává program DISCOVERY, v nové smlouvě požaduje, aby byl tento program součástí základní nabídky. Proto si bude muset program DISCOVERY vyměnit místo s některým programem se základní nabídky.

- Od prosince začíná vysílat nový program NOVA CINEMA. O program je mezi občany zájem, a tak bude, jakmile to bude možné, zařazen do základní nabídky, pravděpodobně na místo programu MUSIC BOX.

- CS FILM začne od prosince v dopoledních hodinách zkušebně vysílat programový blok CS FILM DĚTEM, skládající se z klasických českých animovaných pohádek.

- Na základě platnosti nového mediálního zákona bude další změnou rozšíření o pět programů, které získaly licenci pro pozemní digitální vysílání. Tyto programy musíme v rámci tzv. „must carry“ povinnosti (ze zákona) zařadit do programové nabídky ihned, jakmile budou dostupné v pozemní digitální síti. Jedná se o budoucí programy FEBIO TV, Z1, TV Barrandov, TV Pohoda a RTA. Z důvodu této povinnosti bude nutné těmito novými programy nahradit některé stávající, protože celkový počet kanálů v KT je omezen. V této chvíli je ale otázkou, kdy a jestli vůbec začnou tyto programy vysílat.

Poznámky k přípojkám:

- Signál na domovní přípojce KT je dimenzován pro dvě TV zásuvky. Máte-li připojeno televizorů více, nelze zaručit, že signál bude mít za všech okolností zaručené správné parametry. Signál v kabelové TV, dle vnějších podmínek, v určitých mezích kolísá, a proto se může stát, že za horších podmínek nebude signál při větším množství připojených TV dostačující a obraz bude „zrnit“. V případě připojení tří a více televizorů doporučuji osazení vlastního domovního zesilovače (cena asi 900 Kč).

- Velmi často se stává, že při výkopových pracích dojde k poškození kabelu. Firma, která při budování kabelové TV zajišťovala pokládku kabelů, často nedodržela správnou hloubku ulo-

žení kabelu, a proto může k jeho poškození dojít i při drobných výkopech. Prosím občany, aby byli při těchto pracích opatrní, každé poškození kabelu a jeho spojování snižuje kvalitu a životnost kabeláže. Pokud přesto k poškození dojde, zavolejte ihned na městský úřad nebo servis, aby byla zajištěna řádná oprava kabelu, opravu platit nemusíte.

- Oblíbenou lanžhotskou „pověstí“ je, že je zbytečné platit za rozšířenou nabídku, protože někteří mohou přijímat programy rozšířené nabídky, i když si platí pouze nabídku základní. Ano, toto je opravdu výjimečně možné, ale jen ve dvou případech – tam, kde není technicky možné zajistit zafiltrování a v místech, kde je úroveň signálu na horní hranici normy (tam lze přijímat ve snížené kvalitě program SPECTRUM, ale ne DISCOVERY a GALAXII SPORT). Nejedná se v žádném případě o pravidlo.

Nakonec bych si dovolil položit občanům několik otázek, týkajících se naší kabelovky:

- První otázka se týká pravidelného vysílání. Výroba (i jednoduchých) pořadů pro pravidelné vysílání je časově náročná záležitost. Pokud mám správné informace, tak pravidelné vysílání v týdenním intervalu je u kabelovek naší velikosti zcela výjimečné (v kladném slova smyslu). Máme v této tradici nadále pokračovat a případně je dále kvalitativně rozvíjet? Nebo by Vám stačilo vysílání jednou měsíčně? Sledujete přímé přenosy z jednání zastupitelstva? Jaká témata vysílání by Vás zajímala?

- Jak jsem již psal výše, bude nutné v příštím roce šířit v rámci zákonné povinnosti pět nových digitálních programů (je jich celkem šest, ale TV Óčko již v nabídce máme). Které současné programy těmito novými nahradíme? Zrušíme příjem ORF1 a ORF2? (Letos končí v analogu a pro jejich příjem by bylo nutné zakoupit převodníky.) Sledujete program BBC WORLD?

Odpovědi a náměty můžete zasílat na městský úřad, do knihovny, na e-mail ktv@lanzhot.cz nebo formou SMS na číslo 777 842 444.

Radek Novák

Současná programová nabídka KT Lanžhot

Základní nabídka:

S5	HALLMARK
S7	MARKÍZA
S9	PRIMA
R6	ČT1
R8	NOVA
R10	ČT2
R12	INFOKANÁL Lanžhot
S12	STV1
S14	STV2
S16	ORF1
S18	ORF2
S21	ÓČKO
C21	ČT4 SPORT
C23	ČT24
C25	NOE TV
C27	EUROSPORT CZ
C29	MUSIC BOX
C31	BBC WOLRD
C33	MINIMAX
C35	CS FILM

Rozšířená nabídka:

S23	SPECTRUM
S25	DISCOVERY
S27	GALAXIE SPORT

DĚLAJÍ NĚCO NAVÍC

Říká se: „Kdo nic nedělá, nic nepokazí“.

Ale já bych vás chtěla seznámit s těmi, co dělají něco navíc.

TJ SOKOL

Nejpočetnější členstvo má TJ Sokol. Členů je 550, z toho asi 200 přispívajících, kteří vzhledem ke svému věku už nemohou aktivně sportovat, ale srdcem jsou stále těmi mladými sokolíky, kteří začali cvičit ihned po hrůzně světové válce, absolvovali sokolský slet i spartakiádu. Předsedou je Miroslav Polášek. Velkou ztrátu Sokol utrpěl odchodem Ladislava Tučka. To byl organizátor, kronikář, dopisovatel v jedné osobě. Přímný, společenský, dobrý člověk.

Ze své schůzky na Šlajsi jsem se přesvědčila, že pravou rukou, ne-li oběma, je Libuše Lucová. Ochotně mi odpovídala na mé otázky, nedívala se na hodinky. A tak jsem se dověděla

vše o činnosti Sokola a seznámila se s velmi příjemným prostředím. I v této době tam pracovali řemeslníci. Ubytovna má 300 lůžek. Hostům se tam opravdu může líbit, i cena je přijatelná, vzhledem k dnešním cenovým relacím – velmi dobrá. K dispozici jsou antukové kurty, využívané také na volejbal a nohejbal, basketbalové hřiště a minigolf. Budovy na Šlajsi slouží veřejnosti od roku 1982, kdy je opustil Doprastav. V roce 1982 byly převedeny na obec, následně na TJ. V roce 1994 byly budovy zrekonstruovány, přistaveno nové sociální zařízení. Sokolu patří i restaurace Na Šlajsi, která je známá dobrým jídlem, příjemnou obsluhou. I na ně ale doléhá stále zvyšování cen. V našem má Sokol hřiště na Pastvisku, na Šlajsi, na Sokolském pozemek, kde jsou tenisové kurty a cvičebna kulturistiky.

Dvanáctičlenný výbor se schází 1x za 14

dnů. Jak je to s rozpočtem? Sokol vkládá peníze získané za ubytování a nájmy, město přispívá nemalou částkou na sport a vybavení ze svého rozpočtu a určitou část finančních prostředků poskytuje ČSTV.

Tělovýchovná jednota má několik sportovních odvětví. O jejich činnosti informuje v kabelové televizi.

Kopaná má 22 členů výboru, předsedou je Josef Jirava a místopředsedou Jaroslav Tuček. Aktivních členů je 113. Má hodně fanoušků, ale jedinečné jsou sestry Růžena Holobrádková a Marie Tučková. Obdivuji jejich zápal a znalosti.

Tenis i s přispívajícími členy má 81 zapálených členů. Předsedou je Libor Kováč, který to má na kurty, co by dup. Užitečné je, že pracují s mládeží. Podle výsledků, které vídáme na KT jsou dobří tenisté i ve vyšších soutěžích.

Stolní tenis – oddíl má 32 členů, vedoucím je Zdeněk Darmovzal. Největších úspěchů dosáhl Petr Uher. Tento oddíl pravidelně seznamuje se svými výsledky jak v kabelové televizi, tak také ve zpravodaji.

Košíková – 81 členů, díky dospělým trenérům vychovává od školních let dobré košíkáře. Předsedou pro žáky je Libor Vališ a pro ženy Petr Klvaňa. Zásahu na výsledcích mají trenéři Jaromír Maruška a Zita Hloušková. Muži jsou přispívající. Mezi košíkářkami je na předním místě vhozených košů Lucie Štáhllová. Rozdíl mezi ostatními hráčkami jsou minimální.

Šachy - oddíl má jen 10 členů. To dříve jich bylo mnohem více. Navázat na dobrou tradici se snaží Miroslav Sláma, předseda, a pomáhá mu Ing. Svatopluk Adámek. Pracují s žáky naší základní školy. Držme jim palce, ať si můžeme říci – dobrá věc se podařila.

Novým oddílem je florbal vedený uč. Manfrédem Líbalem. Trénuje 23 hráčů, mají dobré výsledky. O jednotlivých zápasech informuji v KT. Je na škodu, že musí hrát mistrovské zápasy v Dubňanech, protože naše nová hala nemá potřebné parametry.

Asociace sportů pro všechny (ASPV) má oddíl volejbalu a cvičení pro ženy. Ke svému cvičení využívají tělocvičnu základní školy. Vedoucími jsou Jana Vališová a Petra Racková. Tato činnost se pravidelně věnuje 53 členů.

Kulturistika a silový trojboj má svou základnu na „Sokolském“. Má 23 členů, nejlépeší je Milan Mrázek, vedoucí oddílu je již dlouhá léta Mgr. Antonín Hostina.

Tito lidé dělají vše pro zdraví a dobrou reprezentaci Lanžhota, nejen pro svou radost a uspokojení.

VČELAŘI

Kde jsou ty doby, kdy p. uč. Pohanělová vedla včelařské kroužky.

Současný předseda místní organizace Pavel Bartoš říká, že ubývá i včelařů středního věku. Práce se včeličkami je náročná a když roj postihne nějaká včelí nemoc, musí se začít znovu a to každý neunes. Přesto máme v Lanžhotě 25 včelařů a nejen našich, ale i z Kostic a Tvrdonic. Na svých schůzích se radí o všem. Velmi fundovaně o historii i současnosti píše do zpravodaje František Matůšek. Ráda vzpomínám na jeho velmi navštěvované kurzy pečení medového cukroví. Recepty dodnes patří mezi oblíbené nejen u mne, ale i dalších hospody-

něk. Pane Matúšku, díky. Pro svoji činnost mají včelaři i svůj časopis. Měla jsem radost, že jsem se setkala s tak zaníceným včelařem Pavlem Bartošem.

MYSLIVCI

O myslivcích informoval Ing. Josef Polách věcně, zajímavě, patří mu také poděkování.

Myslivecká společnost Lanžhot, což je současný název mysliveckého sdružení, vykonává právo myslivosti na 1077 ha honebních pozemků, začleněných do společenstevní honitby Lanžhot, jejímž držitelem je Honební společenstvo Lanžhot-Hrůd.

Činnost společnosti řídí sedmičlenný výbor, jehož předsedou je Petr Balga, hospodářem Svatopluk Uher a jednatelem společnosti Ing. Josef Polách. Činnost společnosti byla v minulých letech vlivem určitých sporů částečně omezena a plně se začíná rozvíjet až letos. Jsou hony. I přes omezení činnosti v minulosti se v oblasti péče o zvěř pro členy společnosti nic nezměnilo. Každý člen má přidělen svůj „zásyp“, což je zařízení pro zimní přikrmování drobné a spárkaté zvěře, a byl a stále je povinen krmivo v zásypu doplňovat tak, aby zvěř v zimním období neustrádala.

Společnost má v současnosti 39 členů a je potěšitelné, že zájem o činnost projevují i mladí lidé, zejména synové starších členů. Myslivecká společnost velmi úzce spolupracuje s MěÚ Lanžhot, zejména při řešení problematiky ochrany životního prostředí, pravidelně jsou prováděny sběry odpadků v okolí staré silnice na Břeclav a podél lesa.

RYBÁŘSKÝ SVAZ

Chytil předsedu rybářů a předsedu ZD Františka Turečka bylo nad mé síly. Prochodila jsem boty, telefon drnčel, ale František stále někde byl. Podzimní práce v družstvu ho celého zaměstnaly. Ale

přece jen jsem získala něco o rybářích. Patří mezi organizace, které jsou nejen koníčkem, ale také prací – brigádami se starají o to, aby v rybnících byly ryby, dělají různé úpravy a starost o rybníky chce dost času a dobré organizační schopnosti. Výlov rybníka je jen malou odměnou za celoroční práci. Každý rybář musí za rok odpracovat 10 hod. Členů je 350. Starají se o tekoucí vody Moravu a Kyjovku, rybník v Koutě a další menší vodní plochy. Výbor je jedenáctičlenný a schází se 1x za měsíc. U tohoto sdružení je chvályhodné, že pracuje s mládeží, pro kterou pořádá i soutěže.

ZAHRÁDKAŘSKÝ SVAZ

Schopným předsedou zahrádkářského svazu je Jaroslav Třetina. Řídí 95 členů a 14 členů výboru. Jedenkrát za rok se koná výroční schůze. V průběhu roku organizují zahrádkáři poznávací zájezdy i několikadenní přednášky, výstavy a košty vína, už tradičně se koná svěcení vína. V době dozrávání hroznů ve vinohradech si rozdělují stráž proti neodbytným špačkům.

I na zahrádkáře padla cena komerce. Pěstování zeleniny není „in“, všechno si můžeme v každé roční době koupit. Ale někteří se ptají: „Kde na to mám vzít?“

SVAZ TĚLESNĚ POSTIŽENÝCH

V Lanžhotě má dlouholetou tradici a noví členové stále přibývají. Je třeba říci, že jsou to především ženy, které se schází na společných akcích. Mužů je poskrovnu. Tuto organizaci vede předsedkyně Anna Polachová. V práci jí pomáhá osmičlenný výbor, jenž se schází 1x za měsíc, výroční schůze je na jaře. Ze 137 členů se schází tři čtvrtiny. Členové se dovídají, co je nového, plánují zájezdy, tradičními akcemi jsou mikulášská, Den matek, výlet do přírody. Ten poslední byl zvláště zajímavý. Píše o něm jednatelka Marie Petřelová.

Členové mohou získat informace o indivi-

duálních rekondicích, rady od advokátů i pomoc ve složitých osobních situacích.

Je to dobré, že na organizaci každé akce se podílejí všechny členky výboru a tím jsou akce perfektně připraveny. Dík patří za volný čas, který věnují všem bez náhrady.

FARNÍ RADA

V naší farnosti máme farní pastorační radu a radu ekonomickou. Obracet se na ni mohou nejen věřící, ale všichni občané Lanžhota. Opravdu věcně, s přehledem a zanícením mi rozprávěl P. František Putna. „Když chceš zapálit, musíš sám hořet“. A tak je to i v tomto případě. Duchovní otec pokračuje v práci svých předchůdců a jde dál. Abychom porozuměli o co vlastně jde, poskytla mi Božena Benešová následující informace:

Farní pastorační rada byla ustanovena v květnu 2003 duchovním otcem Mgr. Pavlem Holešinským. Členové této rady byli zvoleni v tajném hlasování lanžhotskými farníky. Farní rada má 13 členů. Ti jsou poradním sborem místního duchovního otce, který je svolává a předsedá jim. Farní rada se schází jednou za měsíc a projednává veškeré aktivity farního společenství. Farní pastorační rady nejsou ve farnostech povinné, ale biskupství je doporučuje a jejich úkolem je zkoumat pod vedením duchovního otce vše, co se vztahuje k pastorační činnosti ve farnosti, toto projednává a předkládat o tom praktické závěry. Členové pastorační rady přispívají vlastními zkušenostmi k vytváření pastoračního plánu farnosti. Účast na činnosti pastorační rady je čestnou službou církevnímu společenství.

Ve farnostech jsou povinné ekonomické rady a tu u nás máme ustanovenou od letošního roku. Tato rada má tři členy, kteří jsou do funkce jmenováni na dobu pěti let. Rada je pomocný a poradní orgán faráře, který se podílí na hospodaření s majetkem farnosti. Předsedou EFR je farář. Jako statutární zástupce farnosti má a uplatňuje všechna práva a povinnosti z toho vyplývající. Ostatní členové EFR mají poradní hlas. Pokud se jedná o závažných majetkových záležitostech, je vždy přizván

ke konzultaci odborník na danou záležitost.

VOLNÁ SPOLEČENSTVÍ

Dále bych se chtěla zmínit o některých volných společenstvích, která v Lanžhotě fungují. Každý

pátek se scházejí pánové, kteří si říkají „Pátečníci“. Už 20 let tato pánská jízda žije. Na svých setkáních (na které se všichni těší) si vyměňují rady o víně, zahradě a společenských akcích ve městě, kterých se společně účastní. Slaví spolu narozeniny, zajímavé bývají ochutnávky vína, kritika je převážně kladná, protože v Lanžhotě máme dobré vinaře i vína. Zpívají si při cimbálce. Zpívat umí všichni a v létě si je rádi poslechnou i kolemjdoucí zahrádky v Podlužanu. Ještě bych dodala, že všichni (10) jsou nekuřáci. Toto zajímavé vyprávění mi poskytl Miroslav Dřevo, který je zastupitelem města a dobrým podnikatelem. Na jeho prodejnu i opravnu sekaček a dalšího zboží se obracejí lidé z celé republiky i ze zahraničí. Ví o tom občané Lanžhota, kteří s vidinou snad lepšího nebo levnějšího se obracejí jinam?

Od pánské jízdy se liší „babince“. Na jednom z nich se každou středu na Šlajsi schází pět žen. Patří tam už k dlouholetým návštěvnicím. Původně jich bylo víc, ale pro nemoc přestaly některé chodit. A program? Dají si něco dobrého, vymění si recepty, slaví narozeniny, svěří se i s domácími problémy. Účastní se zájezdů a společenských akcí v Lanžhotě. Čilé důchodkyně Marie Uhrová (Pavloška) a Růžena Létalová jsou i členkami výboru Svazu tělesně postižených. Všechny si vytvořily kamarádský vztah. Není to dobrý příklad mezilidských vztahů?

Větší „babinec“ se schází v hostinci u Bartošů. Jedenkrát za měsíc se sejde 12 i více nejen důchodkyň, ale i mladších. Po dobré večeři se rozproudí veselá zábava. Je tam řada zpěvaček. A kdo by v Lanžhotě neuměl zpívat? Potom se radí o bylinkách, jak pěstovat květiny. Když

jsem byla u Anny Polachové, obdivovala jsem její květinovou zahradu. Ona si květiny pěstuje – dům je jak květinářství – a tak může předávat své znalosti nejen ve Svazu tělesně postižených, ale i na „babincích“. Ráda se mezi ně podívá. Děkuji Terezii Holobrádkové za informaci a manželům Osičkovým, kteří jim poskytují zázemí.

„Lidské štěstí, to je taková šňůrka, na kterou navlékáme malé korálky, taková malá štěstí

– čím jsou drobnější a čím je jich víc, tím je to štěstí větší.“

Jan Werich

Přejeme všem, o kterých jsme mluvili, aby ze své práce měli radost i to malé štěstí. Patří jim však velké poděkování.

Chybí-li některá organizace, není to mou vinou. Slíbený materiál nedodali a nebo nebyli k zastížení. Je to škoda.

Vlasta Ciprysová

Region Podluží dokončil průvodce sklepními uličkami

V projektu, který je spolufinancován z prostředků EU v rámci iniciativy Interreg IIIA Česká republika – Rakousko, vytvořil Region Podluží průvodce sklepními uličkami a vinnými sklepy v rámci členských obcí Regionu Podluží. Jedná se o ucelený turistický produkt mapující vinařskou architekturu a současnou nabídku vinařských produktů a služeb cestovního ruchu v Regionu Podluží, který bude veřejnosti dostupný jak v elektronické, tak i tištěné podobě. Elektronická verze bude v nejbližších dnech dostupná na webových stránkách regionu a bude obsahovat interaktivní mapy jednotlivých obcí a sklepních uliček s odkazy na turistické cíle a podnikatele. Tištěná verze obsahuje mapy sklepních uliček, popis vinařské historie a současnosti jednotlivých obcí a také prezentaci subjektů působících ve vinařství a cestovním ruchu. Průvodce bude k dostání koncem roku na obecních úřadech a v kanceláři Regionu Podluží.

*Ing. Josef Smetana
manažer svazku obcí
Region Podluží*

Rok 2007 v Regionu Podluží

V lednu 2007 se Region Podluží prezentoval na veletrhu cestovního ruchu Go a Regiontour 2007 v Brně v rámci společné prezentace s Regionem Slovácko z Uherského Hradiště. Region Slovácko je sdružení pro rozvoj cestovního

ruchu. Na veletrhu Regiontour Brno máme vyčleněn svůj prezentační pult se zajímavými propagačními materiály. Region je prezentován přímo pracovníky kanceláře svazku a každoročně se zde také prezentují folklorní skupiny z oblasti. Letos to byl dětský národopisný soubor Kordulka s cimbálovou muzikou ze Starého Poddvorova, malárečka pí Bartálová, CM Verbuňk a mužáci z Týnce.

V rámci společné prezentace s Regionem

Slovácko je náš Region představován i na dalších veletrzích v ČR i Evropě (Budapešť, Bratislava, Varšava, Berlín, Mnichov, Vídeň, Moskva, Hradec Králové, Praha, Ostrava...). V těchto dnech společně s pracovníky Regionu Slovácko připravujeme prezentaci a doprovodný program na dny 10.-13. ledna 2008. Ve čtvrtek se představí folklórní soubor Pohárek z Týnce a v neděli mažoretky Neonky z Moravské Nové Vsi.

V zimě proběhl v sokolovně v Moravské Nové Vsi IV. reprezentační ples Regionu Podluží za doprovodu dechové hudby Zlatulky a CM Grajcar. O zajímavé předtančení se postarali žáci základní školy a místní mažoretky.

V dubnu se konal ve Starém Poddvorově III. soutěžní ročník postupové přehlídky dětských folklórních souborů Podluží, tentokrát pod záštitou Folklórního sdružení ČR. Do krajského kola v Kyjově postoupily soubory Břeclavánek II. a Velká Kordulka ze St. Poddvorova. Na přehlídku přispěl z rozpočtu Jihomoravský kraj.

V květnu jsme pro žáky základní školy zorganizovali v areálu národopisných slavností v Tvrdonicích výtvarnou soutěž a řemeslnou dílnu pro žáky „Život na dolním toku Moravy“, spolufinancovanou z prostředků EU z Fondu Mikroprojektů Interreg III A ČR-SR. Partnerem při realizaci byl národopisný soubor Veleš z Brodského. Na této dílně si žáci mohli vyzkoušet práci s keramickou hlinou, gravírování kraslic, malbu tradičních ornamentů, techniku drátkování, zajímavé hry. Dílně předcházela výtvarná soutěž. Slavnostní vernisáž výtvarných děl a výrobků dílny proběhla v pátek (poslední den řemeslné dílny), výherci si odnesli zajímavé ceny. Vedení svazku má zájem projekt uskutečnit i v příštím roce.

V červnu byl ve spolupráci s Nadací Partnerství a Českým rozhlasem Brno uspořádán cyklistický výlet po moravských vinných stezkách Podluží.

Během letních prázdnin jsme pro vás připravovali kalendář na rok 2008 s přehledem kulturních akcí a fotografiemi. Kalendář byl vydán v měsíci říjnu, v těchto dnech je již téměř vyprodán. Věříme, že ti z vás, kteří si jej zakoupili, jsou s ním spokojeni.

V letních a podzimních měsících probíhaly dokončovací práce a osazení systému orientačního značení ulic, komunálních a turistických cílů. Rovněž jsme navázali spolupráci s Biosférickou rezervací Dolní Morava, s níž jsme společně vydali nový informační leták „Lužní lesy Regionu Podluží“ a zvažujeme realizaci dalších společných aktivit.

Na podzim byly webové stránky Regionu Podluží nominovány a získaly ocenění „Tip roku 2007“ v celostátní soutěži týdeníku „Veřejná správa“. (Vítězové byli slavnostně vyhlášeni na veletrhu Invex 2007, získali jsme krásné 3. místo.)

V těchto dnech začínáme pracovat na přípravě V. reprezentačního plesu Regionu Podluží, který proběhne v pátek 1.2.2008 v KD Prušánky, IV. ročníku přehlídky dětských folklórních souborů v Týnci (v neděli 6.4.2008) a IV. ročníku přehlídky mužských sborů v Lužicích (v sobotu 10.5.2008).

Martina Polachová

ZASLOUŽIL SE O LUŽNÍ LES

V lanžhotské oboře, poblíž soutoku řek Moravy a Dyje, stojí u cesty malý pomníček s mramorovou deskou.

Nápis na ní nám sděluje, že toto dílko bylo postaveno jako vzpomínka na Ing. Bohumila Balgu, který byl v letech 1991 – 1996 vedoucím poleší Soutok Lanžhot. Dále je zde uvedeno, že se „významně zasloužil o zachování charakteru lužních lesů“.

Po dobu svého působení se věnoval této problematice s velkým zanícením, byl iniciátorem mnohých projektů na oživení přirozených závlahových systémů, které byly narušeny zejména regulací řeky Moravy. Aktivně se podílel na budování jednotlivých staveb, přičemž využíval zkušeností lesníků, kteří zde celý život sloužili. V neposlední řadě dokázal pro uskutečnění všech uvedených akcí zajistit potřebné finanční prostředky.

Smrt zastihla Ing. Balgu v mladém věku, uprostřed velkého pracovního úsilí a nedovolila mu pokračovat v započatém díle. Dožil se pouhých jedenačtyřiceti let.

Vloni uběhlo 10 let od jeho úmrtí a tímto mu věnujeme dodatečnou zaslouženou vzpomínku.

Text a foto Svatopluk Štěpánek

„Mikuláš je tu...“

V rámci zlepšení spolupráce mateřské školy s rodiči, jsme vyhlásili soutěž „Mikuláš je tu...“. Maminky, tatínci, babičky, stařenky a dědečci – všichni společně vyráběli Mikuláše. Stříhali, lepili, malovali, pletli, šili, háčkovali, prostě s nadšením montovali a výsledkem bylo

85 Mikulášů. Vyhrála třída „Medvídků“ s 30ti Mikuláši. Odměnou dětem byly čokoládové medaile a „mikulášský dort“. Odměnou dospělým bylo nadšení jejich dětí z vydařené akce.

Na další pěkné akce se těší Dana Baťková, ředitelka mateřské školy

Rozhovor s...

Jméno:

Mgr. Zdeňka BAKOVÁ

1. Můžete nám říct, jak dlouho jste byla ředitelkou na naší škole?

Funkci ředitelky jsem vykonávala 10 let. Od 1.července 1997 do konce letošního roku.

2. Kam odcházíte? Budete znovu ředitelkou na jiné škole nebo budete mít jiné zaměstnání?

Už nebudu ředitelkou školy, budu pracovat jako vedoucí odboru školství, kultury, mládeže a sportu Městského úřadu v Břeclavi.

3. Proč jste se rozhodla tak náhle odejít?

Nebylo to náhle. Toto rozhodnutí ve mně zrálo už delší dobu, a když bylo vypsáno výběrové řízení na uvedenou funkci, brala jsem to jako výzvu.

4. Jaký je postup při výběru nového ředitele? Kdo o tom rozhoduje?

O novém řediteli rozhoduje konkursní komise, kterou stanovuje podle právních předpisů zřizovatel, tj. Město Lanžhot. Na naší škole proběhne konkursní řízení na jaře příštího roku.

5. Jak byste zhodnotila svou desetiletou práci na naší škole?

Snad nebudu působit neskromně, ale domnívám se, že jsme spolu s kolegy kus práce udělali. Např. jsme jako druhá škola na okrese Břeclav zřídili školní klub, vrátili jsme škole školní jídelnu. Ve spolupráci s městem jsme vybudovali nové prostory pro školní družinu a školní klub, zřídili jsme speciální třídy. Když jsem nastupovala na školu, přivezla jsem 5 vypůjčených starých počítačů pro žáky z jiné školy, dnes je

na škole skoro 50 počítačů. Vybudovali jsme 2 učebny informatiky, odbornou přírodovědnou učebnu, víceúčelovou učebnu pro cizí jazyky, hudební výchovu, občanskou a rodinnou výchovu. Zrealizovali jsme několik projektů Minimálního preventivního programu atd.

6. Když se ohlédnete zpátky, z čeho máte největší radost? Co se Vám podařilo prosadit, vytvořit nebo zavést ?

Z věcí, ze kterých mám radost, uvedu pouze jednu. Když jsem do funkce nastupovala, dal mi zřizovatel (Město Lanžhot) jeden hlavní úkol - zastavit odchod žáků na jiné školy. A to se myslím podařilo. Již několik let prakticky z jiného důvodu než přestup na víceleté gymnázium nebo stěhování žáci neodešli.

7. Co jste naopak nestihla nebo se Vám nepovedlo?

Nestihla jsem uvést dostatečně do praxe Školní vzdělávací program Masarykovy základní školy Lanžhot, nebudu se již podílet na rekonstrukci školní jídelny, nedokončím informační centrum a školní knihovnu, na které jsou připraveny prostory. Věřím, že se novému řediteli ve spolupráci s obcí podaří provést rekonstrukci sociálního zařízení na 2. stupni ZŠ.

8. Letošní deváťáky jste učila od 5. ročníku, nebudou Vám scházet lumpární žáků?

Bavilo Vás učení matematiky?

Věřím, že ne. Vyučovat matematiku mne bavilo.

9. Co jste na učitelské profesi měla nejraději?

Nejraději jsem měla, když byly vidět výsledky práce, žáci rozuměli tomu, co jsem je učila.

10. Co je nejtěžší na práci ředitelky školy?

Nejtěžší je to, že ředitelka odpovídá za žáky, co se naučí, za učitele, jak je to naučí,

za bezpečnost žáků i pracovníků, za hospodaření s penězi na provoz školy i za hospodaření mzdovými prostředky pro pracovníky školy atd. Někdy i za to, co nemůže ovlivnit ...

11. Kdybyste se od zítřka stala ministrem školství, jaké změny byste ve školství zavedla?

Povinnost pro každého pedagogického pracovníka alespoň rok pracovat mimo školství. A pro pedagogické pracovníky, kteří učí déle jak 15 let, alespoň půlroční studijní volno, aby se zase těšili na to, až vás uvidí.

12. Co byste vzkázala žákům a co svým kolegům – učitelům?

Co bych vzkázala – asi toto: „Každý je svého štěstí strůjcem“. Každý si o svém životě,

jaký bude, rozhoduje sám, ale sám si za něj také odpovídá.

Chtěla bych všem žákům i kolegům poděkovat za spolupráci a popřát příjemné vánoční svátky a rok 2008 takový, jaký si přejí.

A ještě bych chtěla dodat, že děkuji také zřizovateli Městu Lanžhot, zejména pak starostům panu Hrnčířovi a Polachovi, za spolupráci a vstřícné jednání. Ne každý ředitel může spolupráci s obcí hodnotit tak kladně jako já.

Děkujeme za rozhovor, přejeme krásné a pohodové vánoční svátky a hodně úspěchů v novém roce 2008.

Kováčiková Martina, Venglovičová Vanesa, 9.A

Proč děti nezpívají?

Prý protože je ve škole nic nenaučili. S tímto názorem jsem se nedávno setkala a docela mě „pobavil“. Tak jako výuka slušného chování má hlavní základ v rodině, i výuka zpěvu začíná v rodině. Doma musí každý dostat základ a ve škole se tyto základy pak mohou prohlubovat.

Příčiny, proč děti nezpívají, jsou sice známe, ale přesto si je připomeňme. Pomohou nám najít cestu k nápravě.

Dnešní maminky dětem nezpívají. A přitom je jednohlasá písnička dětskému vnímání nejbližší. Dítě naslouchá zpěvu a spokojeně si pobrukuje. Svůj první „hudební dialog“ tak prožívá v bezpečí a příjemném citovém souznění. Zpěv matky houpající své dítěátko v náručí nemůže nahradit sebedokonalější zvukový nosič. Při poslechu reprodukováné hudby děti sice vnímají různé zvuky, ale „odosobněná“ vícehlasá hudba je pro ně složitá, nedokážou se v ní orientovat.

V rodinném prostředí se nepodporuje zpěv dětí. Děti svým zpěvem unavené rodiče ruší, a tak bývají okřikovány: „Buď zticha, neječ tak pořádk!“ Spontánní zpěv ve vyšší hlasové poloze je však pro dítě přirozeným projevem

sebevyjádření.

Proporce dětské postavy (malé tělo a v poměru k němu velká hlava) a krátké hlasivky způsobí, že hlas dítěte zní jasně, průrazně, někdy až ostře – rezonuje více v prostorách hlavy než v drobné hrudi. Dospělí chtějí mít klid, vadí jim zvuky, které děti obvykle vyluzují při hrách, i výkřiky, jásot a nevázané chichotání. V důsledku takové výchovy pak „hodné, tiché“ děti nakonec nejen nezpívají, ale neumějí ani zněle mluvit.

Malá fyzická zdatnost a chybné držení těla. Dětem často chybí přirozený pohyb, a tak jejich svaly nejsou potřebně elastické a výkonné. Shrbené tělo, zúžený hrudní koš, „propadlá“ prsní kost a snížená fyzická vybavenost omezují především dýchání. Místo správného prohloubeného bránického dechu, který se může uskutečnit jen s přispěním pružných mezižeberních a zádočných svalů, používají mělký,

svrchní dech za pomoci ramen. Chybné držení těla – zejména oslabení vzpřímeného držení páteře – a nedostatečná práce dechových svalů ve svém důsledku ochromují správné tvoření tónu. Narušují potřebnou souhru mezi dechem a hlasivkami.

Mluva na úkor zpěvu a nízká poloha mluvního hlasu, křik. Malé děti zpočátku užívají svůj hlas správně – tvoří ho na základě přirozené, ničím nerušené souhry dechu a hlasivek. Při spokojeném pobrukování, pláči, smíchu, zavýsknutí, radostném zvolání nebo údivu posilují svůj dech a jeho součinnost s hlasivkami. Libují si v melodických zvukových projevech, bezprostředně jimi vyjadřují prožívanou libost či nespokojenost. Hlasem se při tom pohybují ve značném tónovém i dynamickém rozpětí. V tomto raném období jejich hlas pracuje jako jeden celistvý orgán. S mlouvou však začnou častěji používat nižší hlasovou polohu a s ní i hrudní znění.

Pokud děti nezpívají (tj. neprocvičují) vyšší hlasovou polohu), jejich hlas postupně ztrácí jas, lehkost a nakonec i schopnost tvořit vyšší tóny. S hlubokou hlasitou mlouvou totiž dochází k častějšímu procvičování hrudního rejstříku,

při němž kmitá převážně celá hmota hlasivky.

Pasivní přijímání hudby a nesprávné pěvecké vzory vedou děti k tomu, že přestanou používat správně hlas. Kolem dítěte stále něco hraje. „Hudebním smogem“ zamořené prostředí nepodněcuje děti k přirozenému zpěvu. Dostaly se do role konzumentů skandujících někdy i pochybné texty idolů, jejichž zpěv se pokoušejí napodobovat.

Neodborné vedení dětí v mateřské a základní škole. Z neznalosti učitelé někdy nechají své svěřence zpívat příliš silně v nízké hlasové poloze písně malého hlasového rozsahu. Děti tak nemají příležitost vyzkoušet si lehce znějící hlas a procvičit vyšší tóny.

Hlas a hudebnost jdou u malých dětí vždy spolu, nelze je od sebe oddělovat. Zlepšením zpěvního hlasu se zákonitě zkvalitní i mluvní hlas dětí.

Bc. Miroslava Straková

Zdroj:

HV pro 1.- 5.. ročník ZŠ - A. Charalambidis, J. Pilka a kol.

UČÍME DĚTI ZPÍVAT - Alena Tichá

Třídění odpadů a ekologie v obci

Všude se hodně mluví o ekologii, globálním oteplování, smogu, zamořených oblastech, kácení deštných pralesů, narušování ozónové díry, kyselých deštích atd. To jsou velmi vážná témata, ale většina z vás si řekne: „Ale co my s tím? Jsme teprve žáci základní školy?“ Každý z nás může pro přírodu a prostředí kolem nás něco udělat. A to nejmenší je začít třdit odpad. Možná jste si všimli, že máte doma na popelnici barevnou známku, za kterou vaši rodiče zaplatili docela velký poplatek. Je to poplatek za odvoz odpadků, resp. komunálního odpadu, z domácnosti. Mezi komunální odpad ale nepatří například sklo, papír, PET lahve. Pro tyto odpadky jsou určeny barevné pytle, které se odevzdávají do sběrného dvora v Lesíčku. Protože nás zajímalo, jak se nakládá s tříděným odpadem u nás v Lanžhotě a proč je vlastně

dobré třdit, a kam mohou občané odhazovat odpadky na ulici, zašli jsme na městský úřad. Zde nám velmi ochotně odpověděla paní Věra Hrubá a starosta František Hrnčíř.

Proč nejsou v obci kontejnery na tříděný odpad?

pí Hrubá: Dříve v obci byly, ale kolem nich dělali lidé velký nepořádek, proto zůstaly jen kontejnery na sklo. Tříděný odpad mohou občané odvézt a zdarma ukládat ve sběrném dvoře v Lesíčku.

Co všechno se může zdarma ve sběrném dvoře odevzdat?

pí Hrubá: Papír, sklo, plasty, biologický odpad (tráva, listí, drobné větve), železný šrot, zemina, kartony z nápojů, nebezpečné odpady,

stavební suť v malém množství, velkoobjemový odpad z domácností (koberce, nábytek).

Kam se odváží tříděný odpad ze sběrného dvora?

pí Hrubá: Máme smlouvu s firmou Hantály, která předává tříděný odpad zpracovatelům.

Jak se ujalo u občanů nové třídění nápojových kartonů do oranžových pytlů?

pí Hrubá: Občané do Lesíčka odváží kartony v pytlích docela hodně, myslím, že se třídění ujalo.

Jsou nějak zvýhodněny domácnosti, které třídí odpad? Např. snížení poplatků atd.?

pí Hrubá: Domácnosti jako takové zvýhodněné nejsou, ale díky tomu, že obec odevzdává tříděný odpad, jsou zvýhodněni všichni občané. Např. tím, že máme levnější poplatky za komunální odpad a pytle zdarma.

Co patří do pytlů na tříděný odpad?

pí Hrubá: Modrý pytel: noviny, časopisy, lepenka, sešity, knihy, prospekty, katalogy a balící papír.

Nepatří sem znečištěné papíry a komunální odpad.

Průhledný pytel: čisté PET lahve všech druhů a barev, sáčky, tašky, igelitové pytle, plastové přepravky. Nepatří sem dětské hračky, láhve od čistících prostředků, šamponů, aviváží, majonéz, kelímky od másla, jogurtů, šlehačky a různých koncentrátů, znečištěné plastové materiály.

Oranžový pytel: vypláchnuté nápojové kartony od mléka, džusu, fruka, vína...

Proč se některý papír ve sběrném dvoře pálí?

pí Hrubá: Protože se může odevzdávat jen čistý papír.

Kde je v Lanžhotě výkupna papíru a co se smí odevzdávat?

pí Hrubá: Výkupna je v Souhradech, vykupuje se v sobotu vytríděný papír, tedy zvláště novinový papír, letáky, karton.

Provozní doba je od 9.00 do 11.00 hodin.

Některé školy sbírají například plasty nebo jen vršky z PET lahví a po odevzdání a recyklaci dostanou žáci peníze na nákup potřebných pomůcek. Dá se něco podobného zavést i u nás? Můžou si žáci školy nějak přivydělat sběrem a tříděním odpadu?

starosta Hrnčíř: Jsem v zastupitelstvu firmy Hantály, se kterou máme smlouvu na odvoz odpadků, ale o nějaké akci vyložené pro školy jsem neslyšel. Ekologické citění u dětí, udržování pořádku a třídění odpadků by se rozhodně mělo podporovat. V nejbližší době se přeptám na možnosti a dám vám vědět.

Kolik obec dostává za vytríděný odpad?

pí Hrubá: Za rok 2006 naše obec dostala 129 000 Kč. Na počet obyvatel to není mnoho. Jen pro zajímavost srovnání s obcemi s menším počtem obyvatel: například Prušánky – 2100 obyvatel, odměna 200 000 Kč. Týnec – 1024 obyvatel, odměna 100 000 Kč.

Proč není v obci více odpadkových košů (u školy, na náměstí, u zastávek, u parků...)?

starosta Hrnčíř: Odpadkové koše po obci jsou, časem jejich počet zvýšíme. Problém je naučit lidi udržovat pořádek kolem košů. Ke škole odpadkový koš pořídíme, ale hlavní je také naučit děti udržovat pořádek, protože jinak odpadkový koš nic nevyřeší.

Ve městech bývá zvykem zřizovat odpadkové koše se sáčky na exkrementy po psech. Hodláte takové pořídit i do Lanžhota?

starosta Hrnčíř: Na jaře plánujeme do oblasti „Stráží“ zřídit takové odpadkové koše.

Děkujeme za rozhovor:

Lenkovičová Eva, Šestáková Karolína 9.B

NOVINKA na naší škole

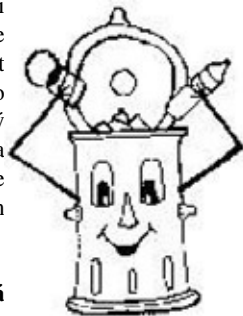
V každém podlaží školy budou umístěny koše na tříděný odpad!!!

Žlutý na PET lahve od pití a modrý na papíry.

Třídění odpadu stojí sice trochu námahy, ale na druhou stranu velmi dobře šetří naše životní prostředí.

Několik různých košů (nebo aspoň tašek) na odpady už je dnes běžnou součástí mnoha lanžhotských domácností. Třídění odpadu je totiž to nejjednodušší, co pro svou planetu můžeme udělat, a to všichni bez rozdílu. Jistě, chce to trochu ubrat z pohodlí, udělat občas pár kroků navíc a někdy se vydat ke koši na papír

nebo na plast třeba i přes celou chodbu ve škole, nebo odvézt pytel do sběrného dvora přes celý Lanžhot. Ale ochrana životního prostředí je především o našem postoji a svědomí.

Víte, co znamená zkratka PET?

PET je polyetyléntereftalát.

$\text{HO}[-\text{CH}_2-\text{CH}_2-\text{O}-\text{CO}-\text{R}-\text{CO}-\text{O}]_n-\text{CH}_2-\text{CH}_2-\text{OH}$

kde R - benzenové jádro

Doba rozkladu odpadků v přírodě

Údaje o době rozkladu za přístupu kyslíku. Je skutečně s podivem, jak dlouho některé odpady mohou v přírodě strašit:

- ohryzek jablka – týden až 20 dní
- slupka od banánu – 3–6 měsíců
- pomerančová kůra – 6 měsíců až 1,5 roku
- vlněná rukavice – 1–2 roky
- papírový kapesník – 2–5 měsíců

Údaje o rozkladech dalších materiálů jsou odstrašující:

- igelitová taška – 20–30 let
- nedopalek cigarety s filtrem – 10–20 let
- plechovka – 5–15 let
- krabička od pití (tetrapack) – 6–10 let
- plastový kelímek – nikdy, odhad asi 3 000 let

- PET láhev – nikdy, odhad asi 3 000 let
- sklo – nikdy, odhad asi 8 000 let
- kus polystyrenu – nikdy

Lidé, kteří takové věci odhazují, si neuvědomují, že doba rozkladu některých těchto odpadků dalece přesahuje časový prostor, ve kterém žijeme své životy.

S tím, že si lidé neváží prostředí kolem sebe, se setkávám každý den. Když jdu se psem na procházku a vidím např. u kolejí nebo u cesty vyhozený starý kočár, nebo celou igelitku odpadků, tak si pomyslím něco o čuňatech. A přitom vzdálenost k remízku, kde je něco vyhozené, je většinou stejná jako ke

sběrnému dvoru, kde se to odevzdává zdarma!

Můj nejhorší zážitek mám z loňské dovolené. Při sjíždění řeky Berounky jsme si udělali výšlap do okolí Karlštejna, do krásné oblasti zatopených lomů. Do jednoho lomu, který má nádherně průzračnou vodu jako na Plitvických jezerech, není snadná přístupová cesta. Musí se dolů „slanit“ po ocelovém laně úzkou soutěskou. Když jsme se konečně dostali dolů, první co nás přivítalo, byla hromada PET lahví, plechovek a jiného bordelů. Díky něko-

lika slušným turistům nehyzdily tyto odpadky okolní přírodu lomu, protože je někdo vysbíral a uložil alespoň na hromadu. Ovšem vynést to nahoru? Takové množství? Na to by musela být pořádná brigáda.

A přitom by stačilo tak málo. Jen dodržovat jedno pravidlo: **Co si do přírody přinesu, to si taky odnesu.**

Mirka Straková

Vyzkoušej své síly, připoj se k nám... aneb Výprava do neznáma

V letošním školním roce 2007/2008 odstartovali devátáci celoroční soutěž pro žáky druhého stupně. Čekají nás zajímavé akce, při kterých se určitě pobavíme (diskotéky, taneční soutěž, ekologický týden, Mikuláš, Halloween, Valentýn, dětský den...). Třída, která bude mít na pololetí nejvíc bodů, vyhraje jednodenní výlet do **Hodonína na paintball**. Třída, která vyhraje celou soutěž, pojede do **Prahy**. Tím, co vás čeká tam, se nechte překvapit...

...a teď víc o soutěži

Všechny třídy si vyrobily svůj vlastní vláček, který se posouvá každý měsíc blíž k cíli. O jakou

vzdálenost, to záleží na počtu bodů.

Boduje se:

- chování žáků
- úklid tříd
- splněné úkoly

Každá třída má za úkol sama si zjistit, jaké úkoly pro ně garanti připravili v probíhajícím měsíci.

Všechny informace, tzn. vyhodnocení soutěží, obodování, vyhlášení připravovaných aktivit a pozice vláčků jsou vyvěšeny na nástěnce v přízemí školy.

Jedním z úkolů, který se bude vyhodnocovat každý měsíc, je sběr vršek od PET lahví. Na konci každého měsíce třídy odevzdají pytle

s vršky garantům z deváté třídy, ti je zváží a přidělí body. Na jaře využijeme nasbírané vršky na ekologickém dnu a poté se odevzdají. Firma Zeopol nám přislíbila výkup a utržené peníze se přidají na výlet pro výherce.

Tvůrci a garanti jsou žáci 9.tříd pod vedením p.uč.Hrubé a p.uč. Kubičkové.

Do některých akcí bychom rádi zapojili i Vás.

Předem děkujeme a těšíme se na vaši spolupráci.

Šestáková K., Lenkovičová E. 9.A

Jak pracuje školní družina

Školní družina se stará o volný čas dětí. Ve školní družině se střídají činnosti odpočinkové, mající odstranit únavu, rekreační, sloužící k regeneraci sil, zájmové, rozvíjející osobnost žáka, a příprava na vyučování, která zahrnuje okruh činností souvisejících s plněním školních povinností.

Školní družina organizuje pro zapsané děti řadu akcí, je to např. beseda v městské knihovně, vánoční besídka, noc ve školní družině aj. Také ostatní žáci z 1. stupně se mohou zapojit do činností družiny. Jako každý rok na ně čekají tradiční akce. Mohou se těšit na soutěž v pexesu, v piškvorkách, ve twistru, na Člověče, nezlob se, závody na koloběžkách, kreslení na chodník, výtvarné soutěže, dvakrát zhlédneme divadelní představení v divadle Polárka v Brně. Letos už máme jedno představení za sebou. Navštívili jsme úspěšné zpracování Knihy džunglí Rudyarda Kiplinga pod názvem Mauglí.

Ti, kdo se zapojí do jmenovaných činností, získávají body – centimetry do celoroční soutěže Klubko. V závěru školního roku jsou nejaktivnější děti odměněny tričkem s logem Klubka a jednoduchým výletem. Loni to byla návštěva zámku v Rosicích s celodenním programem,

kde si děti po prohlídce zámku vyzkoušely práci na hrnčířském kruhu, střelbu z luky i kovářské řemeslo.

Liběna Štáhllová

MAJESTÁT DVOU DUBŮ

Soudím, že většina našich občanů si jejich mohutnou a mužně zdravou vznešenost ani neuvědomuje. Bývá tomu tak u všeho, co máme stále před očima, vedle čeho stárneme a co se nám stává všedností. Hovořím o dvojici nádherných dubů, kdysi na louce pod Švirgových dole v Komárnově, dnes v prázdných lánu blízko prvního mostu přes Kyjovku, po pravé straně někdejší silniční magistrály z Lanžhota do Brodského.

Dendrologie je nauka o dřevinách, která mimo jiné pomáhá určovat věk stromů. Vědomostí dendrologa nevlastním, a tak pouze jako laik a už i pamětník se domnívám, že duby pod Komárnovem mají za sebou už stovku let, že o desítky roků přežijí mnoho lanžhotských

generací a možná ještě o stovky přežijí nás a naše potomky. Co to bylo povodní, které se vzpínaly na jejich kmeny, kolik víchric nehnulo jejich kořeny a nestačilo na sílu jejich paží! Kdo všechno a kdy vyhledával v žáru léta jejich stín? Ani druhá světová válka, dubnové boje 1945 v těch místech kruté, nezanechaly na nich šrám a jizvy nad střepinami granátů.

I na ně, na tyto dva, neskonale živé a hrdé jsem si vzpomněl, když jsem si v minulém čísle zpravodaje četl **Pověst o lanžhotském znaku**, o dubové větévce se třemi žaludy. Jestliže je **lípa** symbolem našeho národa, našeho státu, potom my, „Lanžochané“ (záměrně používám nářečový výraz), můžeme se k **dubům** hlásit jako k symbolu našemu, k symbolu Lanžhota

jako takového. Třeba tyto duby naši potomci oplotí nízkou zahrádkou a opatří mramorovou deskou s nápisem **Památné stromy města Lanžhota**. Možná jako v případě lip na Náměstí a i nádherné, vysoké lípy při bytovce na Kostické ulici...

V pondělí 20. srpna 2007 byl u mne na návštěvě kamarád z Portlandu, stát Oregon

v USA, Vlastimil Obereigner (i s manželkou Boženkou). Byl duby zaujat natolik, že mi je vyfotografoval hned z jedné i druhé strany a pak mezi ně umístil fotomontáží kousek Lanžhota samotného. Jaký to symbolický rám!

Jaká to pevná varta! Kéž na věky co nejdelší...

Jož. Uher

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Narozené děti

Lukáš Dřevo – Alena a Petr Dřevovi, Kostická
 Jan Holobrádek – Jana a Jan Holobrádkovi, Komenského
 Lukáš Konrád- Martina a Radim Konrádovi, U Struhy I.
 Alan Šťastný – Silvie a Miroslav Šťastní, Nová
 BenitoToth – Renata Slováčková a Marcel Toth, J. Nerudy
 Bohumil Esterka – Jana Balgová a Bohumil Esterka, Na Dílni
 Zdenek Trubač – Jitka a Zdenek Trubačovi, K. Čapka
 Lukáš a Tomáš Švirgovi – Renata a Petr Švirgovi, Nádražní
 Kamila Gajdová – Michaela a Josef Gajdovi, Kout II.
 Lucie Tučková – Iva a Aleš Tučkovi, Na Peci
 Jakub Kováč – Martina a Jan Kováčovi, Záhumní
 Michal Tuček – Miroslava a Michal Tučkovi, Kout II.
 Matěj Uhlíř – Zuzana a Mgr. Marek Uhlířovi, Vinohrady

Sňatky

Jarmila Kormanová, Lanžhot - Jan Bača, Lanžhot
 Petra Šedivá, Lanžhot - Marián Pincel, Břeclav
 Martina Darmovzalová, Lanžhot - Petr Šesták, Lanžhot
 Renata Sítková, Lanžhot - Miroslav Martuška, Kostice
 Lenka Mordychová, Lanžhot - Petr Silný, Břeclav

Výročí sňatků

50 let manželství

Anna a Vít Strakovi, Masarykova

60 let manželství

Cecilie a Štěpán Bártovi, I. Příční

Výročí narození

98 let

Marie Štvrtecká, Pastvisko II.

94 let

Marie Trubačová, Dolní

90 let

Terezie Prajková, Bří Mrštíků
Ludmila Ondryšková, J. Wolkera

85 let

Božena Uhlířová, Dolní
Marie Uhlířová, Sokolská
Marie Netopilíková, Masarykova
František Bartoš, Břeclavská
Miroslav Krpata, K. Čapka
Martin Gajda, Nová
Jan Třetina, Lesíčková
Zdeněk Vítovský, II. Příční
Rozálie Bačová, Smetanova
Štěpán Bárta, I. Příční

80 let

Terezie Gajdová, Nová
Anna Tučková, Komenská
Stanislav Helešic, U Stad
František Tuček, Hrnčířská
Marie Maděřičová, U Str
Josef Tureček, Gagarinov
Marie Uhrová, Mlýnská II.
Jaroslava Ciprysová, Nová

75 let

Antonín Ondráček, Kout III.
Marie Ciprysová, Břeclavská
Mária Pelikánová, Pastvisko I.
Antonín Ciprys, Nová
Drahomíra Kuřítková, Nádražní
Jindřiška Bartošová, F. Palackého
Anna Hakalová, Kout I.
Josef Polách, Masarykova
Božena Černá, Na Peci

70 let

Božena Antálková, F. Palackého

Antonín Ciprys, Zahradní
Jan Ryčovský, K. Černého
Marie Ševčíková, Lesíčková
Růžena Němečková, F. Palackého

65 let

Zdeněk Černý, II. Příční
Ing. Antonín Hakala, Kostická
Ludovít Vladár, Nová
Michal Tuček, Luční
Ing. Drahomír Vančura, Vinohrady
Růžena Létalová, Luční
Emilie Ciprysová, Vinohrady
Marie Pavlíčková, U Struhu I.
Božena Holobrádková, U Stadionu
Jiří Skusil, Na Peci
Jan Bartoš, Lesíčková
60 let
Marie Trčková, Havlíčkova
Ludmila Skusilová, Na Peci
Anna Švirgová, Dolní
Jana Závodská, Smetanova
Věra Sokolová, Nádražní
Marie Bartošová, Sokolská
Josef Uhlíř, Stráže
Petr Balga, B. Němcové
Světlá Bartošová, Sokolská
Růžena Koudelková, Břeclavská
Emilie Chlupová, Masarykova

Úmrtí

Josef Mordych	79 let	Masarykova ul.
Roman Kurtulík	60 let	MUDr. Kepáka
Anna Tučková	77 let	Hrnčířská
Antonín Vokurka	55 let	Záhumní
Božena Brantalíková	83 let	Nová
Bohumil Štvrtecký	87 let	Hrnčířská
Milan Uher	54 let	Lipová
Ludmila Ondryšková	85 let	Nová
Ludmila Uhrová	81 let	Kostická
Marie Ciprysová	83 let	Kostická
Vojtěch Trčka	48 let	Vinohrady

L i s t o p a d

Přichází s vůní chryzantém
v čase, kdy listí vadne a padá
když vlhý večer střídá den
podivný stesk se do srdce vkrádá

Mlha leží nad krajinou
tichou, smutnou bez ptačího zpěvu
blízko trati – za dědinou
kráčím po cestičce ke hřbitovu

U hrobu drahých stojím zas
jasně plamínky svíček plápolají
portrét blízkých nesmazal čas
vždyť ve vzpomínkách k nám promlouvají

Nad hlavou hvězdy vycházejí
svítí na cestu v té tmavé noci
mezi nimi se na mne usmívají
ty známé, drahé, láskyplné oči

M. Petrlová

Podzim v lese

Jako by Stvořitel do ruky štětec vzal
pestrými barvami přírodu maloval
ze stromů snáší se lístečky zlatavé
opodál tone keř v krvavé záplavě
stříbro se rozlilo po vodní hladině
jmelí se zelená vysoko v koruně

Až teplým paprskem slunce jej polaská
z oblohy pokropí jej rosa nebeská
pak v době vánoční svázané do kytky
mír a štěstí vnese zas v naše příbytky

M. Petrlová

DOBRÁ VĚC SE PODAŘILA aneb LANŽHOTŠTÍ VČELAŘI V MUZEU

Vůdčí myšlenkou uspořádání expozice v městském muzeu bylo jak vyjádřit vděčnost, dík a vzpomínku našim předchůdcům, kteří založili Včelařský spolek v Lanžhotě, jehož součástí byli i včelaři z Tvrdonic a Kostic.

Dostat se však k archivním materiálům nebylo bez překážek. Nejdříve jsme museli s předsedou místní organizace Českého svazu

včelařů v Lanžhotě Pavlem Bartošem mít pověření od Městského úřadu v Lanžhotě, že nám okresní archiv v Hodoníně a pro okres Břeclav v Mikulově mohou dát ke studiu archivní materiály a následně s nimi dohodnout možnost návštěvy. Naštěstí jsme se setkali u obou archivů s příkladnou ochotou a pochopením. Tyto návštěvy přinesly cenné informace ulo-

žených archiválií a obecních kronik od 17. století. Získali jsme dokonce zakládající listiny a schválení stanov Včelařského spolku v Lanžhotě, který byl založen dne 24. března 1930 a současně také schválené stanovy Zemským úřadem v Brně. Mgr. Tuřeček z okresního archivu v Mikulově nám velmi ochotně vyhledával archivní materiály, pod-

klady z obecní kroniky a ihned nám pořídil fotokopie potřebných archiválií. To byl slibný začátek pro zahájení přípravy expozice.

Dále bylo potřeba zajistit místnost pro umístění vitrín a včelařských předmětů v městském muzeu. I zde jsme našli plné pochopení a jak starosta František Hrnčíř, jehož dědeček stál u založení včelařského spolku, tak místostarosta Josef Bartoš, jehož otec byl nejen včelař, ale také vykonával funkci jednatele, nám vyšli vstříc a vyčlenili místnost v muzeu pro včelařskou expozici.

Místní organizace ČSV po úpadku včelařství jak po stránce početních stavů, tak také členské základny nedisponuje potřebnými finančními prostředky, za které by bylo možné pořídit zvětšeniny fotodokumentace a uhradit vitríny, zatím v počtu čtyř kusů. Požádali jsme proto městský úřad, který nám dal k dispozici 20 000 Kč. Začali jsme shánět sto-

lařskou firmu, která by nám vitríny zhotovila. Zakázku ochotně přijal, ale i neprodleně zhotovil Oldřich Šulák s Petrem Trčkou a navíc bezplatně, za což jim patří velký dík. Byli jsme pod tlakem termínu, chtěli jsme, aby expozice byla hotova ke shlédnutí na lanžhotské hody, kdy je muzeum několik dní trvale otevřeno a kdy ho navštíví mnoho návštěvníků i cizích.

Po zhotovení vitrín bylo potřeba zajistit aranžmá vitrín po výtvarné stránce. Ale i na toto jsme měli velké štěstí. Podařilo se nám zajistit od mládeži výtvarně nadanou, nyní již posluchačku 3. ročníku Fakulty multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, Věru Hrubou, vnučku dlouholetého včelaře Věny Hrubého. Její přístup k této práci byl o to vřelejší a její dědeček, pokud to mohl sledovat z včelařského nebe, by z ní měl určitě radost.

A tak díky všem již jmenovaným byla expozice na lanžhotské hody hotova a zpřístupněna. Nyní už slouží nejen na památku minulosti, ale také pro poučení mladých, zvláště školní mládeže. V expozici jsou včelařské předměty: medomet s třetí spojkou, rámky, mezistěny, oplodnáčky, propolis, perníčky a jiné. Expozice se bude průběžně doplňovat, aby byla zajímavá a stále aktuální.

František Matůšek

Výkyvy teplot v zimním období jsou rušivým momentem zimního chumáče včel. V tabulce vám předkládám rozložení včelařů podle počtu včelstev:

František Matúšek

Tak jako pro všechny pěstitele zemědělských

kolorit vánočního období.

Jaroslav Třetina

Rybářská chata v Koutě v novém kabátě

Rybářská chata stojí u rybochovného rybníku v Koutě již téměř dvacet let. Slouží především na uložení rybářských potřeb pro výlov a péči o ryby.

Chata má tři místnosti, jedna slouží k uložení rybářských potřeb pro krmení ryb a výlov rybníku, druhá k uskladnění krmiva, tj. pšenice, kukuřice a krmných směsí, případně

léků proti chorobám ryb. Třetí místnost je odpočinková, využívá se při hlídání rybníka před výlovem, pro přípravu občerstvení při výlovu a při rybářských závodech.

Až donedávna se chata mimo nejnutnější opravy neupravovala, pouze se oplechovala místnost pro uložení krmiv (a to podlaha a stěny do výše 1 m), aby se zabránilo škodám na krmivu od myši a jiných hlodavců.

V letošním roce došlo k větší opravě a ob-

ložení půlkulatinou, čímž rybářská chata dostala vzhled srubu. Toto se mohlo uskutečnit jen díky Městu Lanžhot, které poskytlo MO MRS finanční dotaci. Největší kus práce na opláštění provedli především členové výboru: Jan Tomek, Jiří Balga, František Tureček, Josef Vlašic, Lubomír Russman, Ladislav Šulák, Petr Létal, Josef Mikulič, Petr Hrančík, Milan Brantalík a Ing. Josef Turányi. Nyní chybí chatě jen nátěr, ten bude také náročný po stránce pracovní, ale při cenách nátěrových hmot i finanční. Dovolí-li to počasí, bude v době zveřejnění tohoto příspěvku, nátěr hotový. Pak už budou scházet jen lavice k sezení a stoly, potřebné zvláště při rybářských závodech, výlovu a případně jiných akcích. Toto je i přání města. Posezení, dokonce se železnou konstrukcí, tam už bylo, ale nepřežilo „nepřiměřenou péčí“ mládeže a dětí ještě školou povinných.

Pokud se nyní zhotoví nové zařízení, bude se muset schovávat a uzamykat v některé místnosti. Je to ale škoda. Rybáři se snaží, aby bylo okolí rybníku příjemným prostředím jak pro procházku, tak pro posezení. Další možností je pevně zabudovat betonové lávky, které by odolaly vandalským choutkám „převychované mládeže“. Snad se to jednou podaří a lidé si budou vážit pěkného prostředí, které jim zpříjemní chvíle odpočinku a přispěje k jejich duševnímu a fyzickému zdraví.

František Matušík

ÚSPĚCHY NAŠICH DĚVČAT

Oddíl moderní gymnastiky TJ Sokol Kostice byl založen již v roce 2003. Dnes ho navštěvují děvčata od 5 do 14 let. Pod vedením hlavní trenérky Ivety Abrahamové se učí nejen nejruznější akrobatické a gymnastické prvky bez náčiní, ale také se švihadlem, obručí a míčem, v pozdějším věku s kužely a stuhou. Tréninky probíhají podle věku a kategorií, a to každé úterý, středu a čtvrtky vždy v době od 16.30

do 19.00 hodin v sokolovně v Koticích. Nová děvčátka jsou srdečně zvána.

Po zvládnutí sestav se oddíl MG účastní pohárových soutěží, oblastních přeborů, MČR a pořádá vlastní pohárové závody. Poslední takový pohárový závod se uskutečnil 3.11.2007 ve sportovní hale v Lanžhotě. Tento závod s mezinárodní účastí byl silně obsazen oddíly z celé ČR. Dopoledne jsme mohli zhlédnout

společné sestavy čtyř až šesti gymnastek. Odpoledne pak proběhl závod dvojic a trojic. Z našeho oddílu si nejlépe vedla nová děvčata **Maruška Líbalová, Michalka Pollaková a zkušenější Julinka Kaňová (všechna z Lanžhota)**, která se zvládla naučit sestavičku v krátkém termínu a rovnou dosáhla na medai-

lové umístění. Tuto pozici potvrdila děvčátka i na ostatních pohárových soutěžích, jichž se oddíl moderní gymnastiky zúčastnil.

Nyní se již připravujeme na jarní sezonu, která bude zajímavá v tom, že každá gymnastka bude cvičit jen za sebe, a to ve dvou sestavách.

Iveta Abrahamová

PRAVDA O LANŽHOTSKÉM FOTBALE

Vážení fotbalový příznivci, dovolte, abych se s vámi podělil o problémy fotbalového oddílu, které přináší dnešní doba. A to jak ve vztahu k výkonnosti, tak ve vztahu k materiálnímu zabezpečení oddílu.

Fotbal v Lanžhotě má, jak fotbalový příznivci jistě vědí, velmi bohatou fotbalovou tradici, neboť v roce 1949 se dorost Sokola Lanžhot stal mistrem Čech a Moravy a skončil na 2. místě v ČSR. V letech 1955 – 1956 se dokonce hrála v Lanžhotě dva roky druhá fotbalová liga dospělých. Částečně na tyto úspěchy navázala léta 70. – 80., kdy se zde hrál krajský přebor. Celkově se o tomto úspěšném období dá říci, že fotbal v Lanžhotě byl společensky i finančně preferovaný a společně s lanžhotským krojem proslavil obec Lanžhot ve velmi širokém okolí. Dnes se však píše rok 2007 a mnohé se v Lanžhotě změnilo, postavení fotbalu v nyní již městě i podmínky, které by částečně umožnily návrat alespoň do 70. let.

Je nutné si především uvědomit, že fotbal již není preferovaný jak ze strany představitelů a zastupitelů města, tak ze strany vedení tělovýchovné jednoty nad ostatní sporty, které u nás postupně vznikly, nebo vznikají. Přitom pouze fotbal je jediným sportem, který dokáže, a to i přes současné neuspokojivé výsledky „A“ mužstva, přitáhnout do svých ochozů pravidelně kolem 150 věrných fanoušků a při tzv. derby až 500 diváků. Dá se tedy říci, že nedělní fotbal byl a stále ještě je, jedinou sportovní-společenskou událostí v našem městě. Je jedinou událostí, o které se živě diskutuje týden co týden, a to nejen mezi fotbalovými příznivci, ale i mezi těmi, kteří na fotbal nechodí. Na tuto skutečnost se bohužel mnohdy hodně zapomíná jak ve vedení města, tak i u funkcionářů tělovýchovné jednoty.

Dovolte ovšem, abych předešlá slova uvedl na pravou míru. Fotbalový oddíl, jak všichni víme, je součástí tělovýchovné jednoty stejně

jako i ostatní sporty v Lanžhotě. FO má v současné době šest mužstev, z toho čtyři mládežnická. Svoji veškerou činnost má oddíl postavený na celkovém ročním rozpočtu 550 000 Kč, především díky dotacím MěÚ, který vlastně fotbalový oddíl udržuje při činnosti. Jenže jen pro velmi hrubou představu - samotná správa a údržba hřiště na Šlajsi a jeho okolí vyjde FO na částku asi 250 000 Kč, doprava mužstev k utkáním asi 140 000 Kč, rozhodčí asi 60 000 Kč, to jsou pouze ty skutečně nejn nutnější náklady. Zbývající finance pokrývají další výdaje nutné k činnosti jako jsou pořízení, údržba a obnova dresů a míčů, nápoje fotbalistů při utkáních, administrativu (pošta, telefon), poplatky svazům, startovné v soutěžích a jiné. A dnešní ceny? Nemluvě o každoročním zvyšování cen veškerých energií a nafty, což se zase negativně promítá do našich financí, stojí jen jedna sada dresů okolo 15 000 Kč, startovné třeba jen „A“ mužstva na zimním turnaji na umělé trávě taktéž 15 000 Kč, jeden tréninkový míč asi 800 Kč atd. Jak jsem již zmiňoval, fotbal není ze strany města preferovaný, je však každopádně podporovaný. Jinak řečeno, nedovedeme si představit činnost fotbalového oddílu bez pomoci města, které se na rozpočtu podílí částkou 350 000 Kč. V současné době totiž není tělovýchovná jednota schopna vy-

tvořit další finanční prostředky k uspokojení potřebného rozpočtu FO.

Rozpočet, který má FO k dispozici, se může zdát pro nezasedčeného dostatečně velký. Ano, rozhodně je ve vztahu k jiným oddílům TJ nejen největší, ale i neporovnatelný. Upřímně řečeno si FO myslí, že po právu, neboť pokud pomineme již výše uvedená fakta, tak prostě proto, že fotbal přitahuje ty nejmenší i nejstarší a má krásný fotbalový stadion, na kterém hrají zápasy i mládežnická reprezentační mužstva ČR. Tímto se Lanžhot, ne fotbalový oddíl, ale město Lanžhot, stále zviditelňuje nejen doma, ale i v zahraničí.

Jsem přesvědčen, že fotbalový výbor dělá v současné době pro samotný fotbal maximum, a to jak po stránce co nejlepší spolupráce s vedením města, tak spolupráce s vedením TJ. Ale taky po stránce sportovní a finanční, neboť obě dvě složky spolu velmi úzce souvisí. Výbor FO si je plně vědom, že podle toho, jak hraje „A“ mužstvo, tak je hodnocena činnost jak samotného výboru, tak i celého fotbalu. A jelikož „A“ mužstvo nyní uzavírá tabulku 1.A tř., zdá se tedy, že v lanžhotském fotbale je vše špatné a nepracuje se tak, jak má, ale podívejte se, fotbalový příznivci, na celou věc z pohledu výboru oddílu.

Fotbalový oddíl je vázán svojí činností na

výše uvedený rozpočet, který neumožňuje výboru ani trenérovi 1. mužstva přivést takové hráče, jaké by si přál a jaké by si přáli fanoušci. Mám na mysli hráče velmi nedávné minulosti, např. Tondu Stúpala, Jirku Fillu, Romana Poláka či Petra Kudláče. Na takové hráče prostě a jednoduše nemá FO finance. Nezbyvá tedy, než v současné době stavět sestavu pouze z vlastních odchovanců. To taky FO činí a jako jediný z oddílů úrovně nejen 1.A, ale i 1.B tř. v širokém okolí, dokážeme postavit jedenáct vlastních hráčů. A tady se dostáváme na rozcestí. Z jedné strany jsme rádi, že máme „A“ mužstvo postavené na vlastních hráčích, a na straně druhé jsme smutní z dosahovaných výsledků. Bez ohledu, že polovina mužstva se nachází v nadějném fotbalovém věku od 20-25 let. Otázkou však je, jestli bez pomoci cizích hráčů naši na 1.A tř. mají. Dle tabulky, kterou Lanžhot po podzimní části uzavírá a kde jsme ze 13 odehraných zápasů dokázali vstřelit soupeři pouze 9 gólů a vybojovat pouze 8 bodů, jsem přesvědčen, že ne.

Z tohoto vyplývá, že buďto se podaří FO sehnat prostředky na posílení třemi až čtyřmi kvalitními hráči na doplnění stávajícího mužstva a pokusí se o záchranu 1.A tř., nebo se mužstvo neposílí a záchrana bude velmi složitá.

A nezbude nám, než hrát pouze takovou soutěž, na kterou budou naši hráči mít, bez ohledu na bohatou fotbalovou tradici, která kdysi obec, dnes město Lanžhot proslavovala, bez ohledu na jeden z nejkrásnějších stadionů a dalšího.

FO má však ještě dalších pět mužstev. Kromě „B“ mužstva dospělých, kde se dlouhodobě vytrácí výkonnost mužstva pro možné doplnění kádru „A“ mužstva a tím smysl tohoto mužstva pro FO, jsou to mužstva základny (přípravky 6-10let), mladších žáků (10-12 let), starších žáků (12-15 let) a dorostu (15-18 let). Myslím si, že na tomto poli dosahujeme, až na malé výjimky, dlouhodobě dobrých výsledků. Ke slovu „velmi“ chybí jen to, že nehrajeme v jednotlivých kategoriích do 3. místa. Že talenty mezi mládeží máme, dokazuje skutečnost, že si naše mladé hráče vybírají kluby, které vlastní sportovní třídy – MSK Břeclav, FK Šardice, FC Synot, dokonce i Slavia Praha. Těchto výsledků dosahujeme i přesto, že dnešní doba je složitá i pro fotbalovou mládež. Fotbal je kolektivní hra postavená na 12-15 hráčích a to není rozhodně jednoduché vzhledem k současné populaci.

O to více je třeba ocenit práci trenérů a vedoucích mládeže, neboť nezištně na úkor svých rodin a svého volného času věnují svůj čas tréninku mládeže, a tím významně přispívají

k jejich výchově nejen po fotbalové stránce. Od počátku se s velkou trpělivostí snaží rozvíjet jejich pohybové schopnosti jako je obratnost, rychlost, vytrvalost se zaměřením na fotbalové umění, a to formou tréninků i samotných zápasů. Kromě toho je však vedou k odpovědnosti za vykonanou práci, k odpovědnosti ke kolektivu, ale taky k radosti i vstřebávání smutku, jenž fotbal taky přináší. O to více musí být výbor FO smutný, že většina rodičů, zejména otců, se nepřijde na své potomky ani podívat, aby na vlastní oči viděli, jak ten jeho kluk fotbal vlastně hraje, jak je šikovný či nešikovný. Ještě štěstí, že někteří mají alespoň maminky anebo

dědečky. Vedení FO se několikrát pokoušelo formou pozvánek a osobním pozváním přimět rodiče ke schůzce, kde by společně některé problémy probrali, vysvětlili a dosáhli tak lepší vzájemné spolupráce, bohužel však bez úspěchu.

Věřím proto, že až se bude někdo pozastavovat, či pohoršovat, nad současným stavem fotbalu v Lanžhotě, zamyslí se alespoň chvíli nad skutečnostmi zde uvedenými. A pokud se najde někdo, kdo nám bude ochoten pomoci v jakékoli oblasti, zejména pak při práci s mládeží, nebo se jen případně bude chtít blíže seznámit s činností FO, dveře má u nás otevřeny.

Zpráva o činnosti oddílu kulturistiky TJ Sokol Lanžhot

Rok 2007 byl pro členy oddílu kulturistiky pracovním. V tomto roce jsme dokončili úpravu a rozšíření prostor posilovny. Ze stávajících 130 m² na konečných 200 m². K tomuto rozšíření nás vedl stále větší zájem o využívání posilovny ze strany veřejnosti. Přístavba posilovny je určena především ke kondičnímu cvičení. Jsou zde umístěny posilovací stroje určené ke zpevňování celého těla. Původní posilovna tak zůstala na silová cvičení a přípravu členů oddílu k reprezentaci naší tělovýchovy.

V současné době má oddíl 25 stálých členů a 45 cvičenců, kteří navštěvují posilovnu z důvodu zlepšování své fyzické kondice nebo ze zdravotních důvodů. Z celkového počtu navštěvujících cvičenců je asi 15 děvčat. V poslední době byl zaznamenán stále se zvyšující zájem o kondiční cvičení. I když je v našem zájmu umožnit masové využívání posilovny, kapacita i po rozšíření prostor začíná být opět nedostatečná. Zájem o cvičení roste, proto budeme nuceni přijímání nových členů omezit, případně hledat řešení, kterým bychom vyšli vstříc všem, kteří to se svým zdravím myslí pozitivě.

Co nám cvičení přináší:

- ten, kdo cvičí, nemarodí
- cvičením si zvyšujeme fyzickou a psychickou odolnost a zbavujeme se stresů

- cvičení zlepšuje činnost kloubů a celého pohybového aparátu

- pokožka zůstává pružná a zpomaluje se její stárnutí

- při správném provádění cviků a správném dýchání se zlepšuje krevní oběh

Po třicetileté zkušenosti s posilováním můžu doporučit cvičení občanům všech věkových kategorií včetně hendikepovaných. Každý pohyb je zdravý a člověk nemá být „pohodlný“ udělat krok navíc.

Mgr. Antonín Hostina, vedoucí oddílu

Činnost oddílu stolního tenisu v sezoně 2007 – 2008

V sezoně 2007 – 2008 byla do mistrovských soutěží přihlášena čtyři družstva oddílu stolního tenisu TJ Sokol Lanžhot. Družstvo A se účastní krajské soutěže a v jejím dosavadním průběhu se po sedmém kole nachází bez jediného prohraného zápasu na předních místech tabulky.

Družstva B a C se účastní okresního přeboru. Mužstvo B po dlouhá léta obsazuje přední pozice žebříčku a ne jinak je tomu i v letošním roce, proto lze očekávat, že stanovený cíl postoupit do krajské soutěže se stane reálným. Cílem družstva C je udržet si své dosavadní postavení v okresním přeboru i v další sezoně.

Oddílu stolního tenisu se dlouhodobě daří vychovávat si vlastní mladé hráče, kteří Lanžhot reprezentují ve skupině D. Řada z nich se letos představila na krajských bodovacích turnajích a ačkoliv teprve sbírají první zkušenosti pro další sportovní růst, podařilo se jim dosáhnout několika výborných

výsledků. Jmenujme alespoň ty nejlepší z nich: Denisa Pyskatá, Michal Brada a Petr Jeřábek.

V rámci Jihomoravského kraje v Lanžhotě pravidelně organizujeme již zmiňovaný Bodo-

Naděje oddílu stolního tenisu TJ Sokol Lanžhot

vací turnaj mládeže. Letos se v naší sportovní hale představili vybraní hráči a hráčky dorostenecké kategorie na žebříčkovém turnaji dvacetinominovaných hráčů. Domácí družstvo na této soutěži reprezentoval jediný hráč, Petr Uher, který obsadil 8. místo.

Koncem září se v Lanžhotě uskutečnil 2. ročník Mezinárodního turnaje mládeže, který poctili svou účastí reprezentanti z Rakouska, Maďarska, Slovenska a také řada domácích hráčů.

Na závěr letošního roku se bude konat tradiční Vánoční turnaj ve stolním tenise. Srdečně zveme všechny příznivce stolního tenisu.

zleva:

Uher Petr, Hanák Jiří, Brožák Radomír, Darmovzal Zdeněk

*Za oddíl stolního tenisu
Antonín Uher*

Florbal Lanžhot

Florbalový oddíl TJ Sokol Lanžhot, začal koncem září již šestou sezonu své existence.

Asi největšími změnami jsou vznik družstva starších žáků, družstva žen pod Českou florbalovou unií a rozšíření kroužku florbalu při ZŠ na tři skupiny žáků zhruba po dvaceti hráčích. Vedoucím kroužků pro 1. – 3. a 4. – 6. třídu se stal člen družstva A – týmu a náš odchovanec

Michal Bernát, družstvo žen vede Petr Gál a o družstvo starších žáků, kteří si letos poprvé vyzkoušeli atmosféru zápasů s registrovanými týmy se stará Martin Drobík s podporou rodičů. V novém roce 2008 bychom si přáli začlenit družstvo starších žáků do rozpočtu TJ Sokol Lanžhot a odlehčit tak finanční zátěži rodičů, kteří financují veškeré náklady související se soutěží.

Družstva mužů hrají druhou a třetí jihomoravskou soutěž (5. a 6. ligu),

družstvo žen 2. ligu a starší žáci jihomoravský přebor.

Aktuální výsledky je možné najít na oficiálních stránkách florbalové unie www.cfbu.cz

Webové stránky oddílu mužů jsou www.florballanzhot.ic.cz, kde jsou vyvěšeny i komentáře k jednotlivým utkáním. Starší žáci mají stránky na www.lanzhot.xf.cz

ML

DOMA NIKDO PROROKEM

Ani se o post proroka nemusí ucházet. Stačí, když něco vytváří a dokonce to umí, nebo třeba píše do našeho zpravodaje. K čemu až zase tolik dovedností mít nemusí a ani ctižádostivosti. Vůle a trpělivosti i upřímnosti, to zase ano. A přece mívám občas dojem, že pokud by v našem zpravodaji uveřejňoval své články sám Pán Bůh, opět se vynajdou takoví kverulanti (stálí nespokojenci) a nemuseli by to být zrovna ateisté – neznabozi, od kterých by dostal stěží čtyřku. Tímto nechci navodit dojem, že se čtenářskou nespokojeností a kritičností nesouhlasím, či dokonce nepočítám. Namyšlení autoři totiž skončí v propadlišti, které si pod sebou na jevišti své exhibice otevrou sami.

Nespokojenost a kritičnost musí zjevně ukazovat pomocnou ruku, nebo doplnění toho, k čemu svým postojem upřel zrak. Takové projevy, jako cituji: „Kde to ten Jožulka bere? Kdo mu co namluvil? Ale to tak nebylo! Dyt to bylo ináč! Má to celkem dobře napsané, až

na ty nepřesnosti!“ (Jaké, to se nikdy nedovím. Nevím proč.)

Nemohu zapomenout na výklad jednoho filozofa, který rozpor mezi hned několika verzemi jedné a téže pověsti, ba i události historické, vysvětlil tímto příkladem: na křižovatce dojde

ke srážce dvou aut. Je vyslechnuto deset očitých svědků. Každý zvlášť. A výsledek? Havárku viděl každý jinak, každý po svém! A tak je to i s příběhy, jichž jsme nebyli očitými svědky, ale které k nám doputovávají od různých pramenů. Kdo a co nám může zaručit a dosvědčit, že jen a jen náš pramen je ten pravý a pravdivý? Kroutím hlavou nad jistotou svých oponentů!

Anebo básně, moje poezie, se kterou se čtenáři zpravodaje střetávají. Prosím vás, epická poezie není literatura faktu! Autor na hlavním a stěžejním bodu tématu postaví to další dle svých představ a třeba dramatičtější vyznění celé básně. Ví, co dělá, a nejde mu záměrně o lež. Neubližuje, nepoškozuj...

Mám řadu kontaktů ven mimo Lanžhot. Díky nim zjišťuji vzrůst renomé (dobré jméno, dobrý věhlas) našeho zpravodaje. *Ing. Ivan Trčka – Valtice: Se zájem pročitám pestrý ob-*

sah článků, obdivuji vysokou grafickou úroveň a celkové zpracování. Zpravodaje jsou jednou z vynikajících osvětových akcí, které čtoucím dávají pocity příslušnosti k místu jejich narození, bydlení, což mám v těchto časech konzumu hmotného, dominance peněz a všeobecného úpadku hodnot mravních za velmi potřebné a žádoucí. P. Josef Valerián - Moravec: Dík za zpravodaj, který je čím dál obsáhlejší a vzhledově krásnější, inu město Lanžhot si to zaslouží. Celestín Mihál – Skalce: (přeloženo ze slovenštiny) Ještě jednou děkuji za zpravodaj. Přečetl jsem ho od A do Z a některé pro mne zajímavé věci i dvakrát. Velmi na mne zapůsobilo pokračování článku Vzpomínky pod jizvami....Vážme si toho a těm, kteří se o to zasluhují, pomáhejme. Ano, také tvořivou kritikou. Pak bude zpravodaj ještě lepším i díky vám!

Jož. Uher

POKÁNÍ

Skončila mše a kostelník zbožně zhášel svíc na oltáři třepetavě mrkání. Do očí Krista za světlem tma se snáší a k tobě Čas jde pro poslední pokání.

Jakými slovy litovat můžeš hříchů, z nichž některým jsi možná lásce ublížil? Každý snad člověk uklouzne někdy v pýchu, se studem potom za sebe se ohlíží.

Kdyby člověk plnil silvestrovské nebo novoroční sliby o tom, že bude lepší k sobě i k druhým, oč dokonalejší by bylo lidstvo a krásnějším byl svět! Mnohá hřešení jsou však sladší než jejich opak, jenž by jim měl stát v cestě. A tak i proto se Člověk nezmění a lidstvo s ním. A co hůře, už když se Člověk zařikává slibem, ví, že lže sobě i druhým. Je to hra, aby se měl čím omluvit; vždyť přece dobrou vůli měl, ale slabost je přece také součástí lidské přirozenosti. Vždyť i v Bibli se praví: **Kdos bez viny, hoď po ní kamenem!** Ale toto není ospravedlnování hříchu a lidské slabosti, nýbrž poukazování na nedostatky naše vlastní, když chceme vzít kyj na cizí. Stejnou podobu má mnohokrát opakovaná zpověď ze stejného hřešení. Kdo s něčím

Hříchy jsou jako ve dlaních hřeby Krista: co napraviš, když pozdě je vytáhněš? Varhany vzbudil zasněný organista... Dál v písni té svou vinu cestou potáhneš!

Mašličku dýmu z knotu svíce ticho trhá, Svědomí výčitek stín na duši ti vrhá...

takovým by chtěl obstát před soudem světským? Nemuset si nic slibovat pro polepšení se, protože jsem dokonalý, a netřeba sklánět hlavu k pokání, protože jsem bez hříchu, to není v moci a právu žádného člověka. Sílu k takové bezúhonnosti nám nikdo nedal a nebyli jsme do ní ani zrozeni. Avšak žít v ní, to by mělo být úsilím každého z nás. A začínat každé ráno a ne na Silvestra či Nový rok. Neboť život se skládá především z dnů. **Pokání** by proto mělo být **nepřetržitou očistou duší, Člověče!**

Jož. Uher

Zveme Vás na kulturní akce v době předvánoční a vánoční

- 23.12. 15.00 hod. Vánoce, Vánoce, vítáme vás – vánoční koncert v sále Podlužanu, vystoupí DNS Lanžhotčánek, Žižkovjáneek, mužský a ženský sbor z Lanžhota
- 25.12. 14.00 Živý betlém na Náměstí
- 26.12 15.00 Žehnání vína ve Společenském domě
- 26.12. Štěpánská zábava v Podlužanu
- 31.12. Silvestr v restauraci a vinárně Podlužanu
- 5.1. Tříkrálová sbírka
- 6.1. 14.30 Zpívání u jeslíček v místním kostele

Plesy 2008

- 12.1. Krojový ples
- 2.2. Fašanková zábava
- 15.2. Školní ples
- 22.2. Lesácký ples

5. ledna budou Lanžhotem po roce opět procházet koledníci TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY. Nezapomeňme na potřebné a přispějme i tentokrát.

Lk 6,38

„Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám.“

SVÉ SLUŽBY NABÍZÍ

Jan Holobrádek, Komenského 73, tel.: 519 336 565, elektropráce, opravy el. přístrojů (nabíječky, svářečky apod.)

Jan Kováč, Záhumní 11, tel.: 723 098 274
zednické práce, obklady, dlažby

Chybička se vloudila

Víte, co znamená slovo **ANGIOLOGIE**? Pokud slovo najdete v lékařském slovníku, zjistíte, že to je nauka o cévním systému. A většina Lanžhotčanů určitě ví, že oborem MUDr. Jana Stráníka je právě cévní lékařství. V minulém zpravodaji se nám však vloudila chybička a mylně jsme informovali, že má ordinaci onkologie nikoli angiologie. Tím uvádím informaci na pravou míru a MUDr. Stráníkovi se omlouvám.

J. Bartošová

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 850 ks, vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, e-mail: urad@lanzhot.cz, tel.: 519 336 107 místo vydávání Lanžhot, odpovědná redaktorka Jaroslava Bartošová, telefon 519 336 794, e-mail: bartosova@lanzhot.cz. Vyhrazujeme si právo na gramatickou úpravu textů. Vyšlo: prosinec 2007. Tisk z dodaných podkladů: Tiskárna Blažej Pálka, Břeclav. Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. číslo MK ČR E 11687. Uzávěrka zpravodaje 1/2008 – 29. 2. 2008